

універсум

Талант — це праця, знання — це сила

www.zu.edu.ua

facebook.com/zu.edu.ua

t.me/zueduua

№ 4 (203) квітень 2025 року // щомісячна студентсько-викладацька газета Житомирського державного університету імені Івана Франка

Розповсюдження безкоштовне

Реєстрація на ЄВІ

З 2 до 23 травня у Житомирському державному університеті імені Івана Франка працюватиме пункт реєстрації осіб, які бажають взяти участь у єдиному вступному іспиті (ЄВІ), єдиному фаховому вступному випробуванні (ЄФВВ) та єдиному вступному випробуванні з методології наукових досліджень (ЄВВ).

ЄВІ – форма вступного випробування для вступу на навчання для здобуття ступеня магістра (доктора філософії), яка поєднує тест загальної навчальної компетентності та тест з іноземної мови.

ЄФВВ – форма вступного випробування для вступу на навчання для здобуття ступеня магістра, яка передбачає оцінювання рівня підготовки вступника з фаху.

Вступники до аспірантури! Умовою допуску до вступних випробувань є успішне складання ЄВВ з методології наукових досліджень у 2025 році та успішне складання ЄВІ в 2023, 2024 або 2025 роках з оцінкою за кожен з його блоків не менше ніж 150 балів.

ЄВІ та ЄФВВ цього року відбуватимуться у формі комп'ютерних онлайн-тестів, які можна буде пройти лише в спеціальних екзаменаційних центрах, створених у населених пунктах України, а також за кордоном.

Для реєстрації вступник подає до приймальної комісії (для дистанційної реєстрації надсилає на

електронну пошту evi@zu.edu.ua) комплект сканкопій документів:

- документа, що посвідчує особу;
- документа, що підтверджує інформацію про реєстраційний номер облікової картки платника податків;
- документа про здобутий ступінь вищої освіти (для випускників минулих років);
- фотокартки для документів із зображенням, що відповідає досягнутому віку вступника;
- заповненої заяви-анкети (у разі дистанційної реєстрації).

Для реєстрації студенти 4 курсу ЖДУ імені Івана Франка повинні звернутися до приймальної комісії відповідного структурного підрозділу:

- ННІ філології та журналістики: аудиторія 403 (корпус № 4);
- ННІ педагогіки: аудиторія 605 (корпус № 4) або аудиторія 307 (корпус № 1);
- ННІ іноземної філології: аудиторія 32 (корпус № 2);

Вступна кампанія 2025

Пункт реєстрації на єдиний вступний іспит (ЄВІ), єдине фахове вступне випробування (ЄФВВ) та єдине вступне випробування з методології наукових досліджень (ЄВВ)

в Житомирському державному університеті імені Івана Франка

2-23 травня

Приймальна комісія університету (вул. Велика Бердичівська, 40, аудиторія 113 (корпус № 1))

- Факультет історії, права та публічного управління: аудиторія 406 (корпус № 4);

- Природничий факультет: аудиторія 115 або 206 (корпусу № 3);

- Соціально-психологічний факультет: аудиторія 805 або 702 (корпусу № 4);

- Фізико-математичний факультет: аудиторія 211 або 321 (корпус № 1);

- Факультет фізичного виховання і спорту: аудиторія 108 (корпус № 5);

- Випускники минулих років та інших навчальних закладів, вступники до аспірантури: аудиторія 113 (корпус № 1).

Детальніше про реєстрацію на ЄВІ/ЄФВВ: <https://zu.edu.ua/evi.html>

Додаткова інформація за телефонами приймальної комісії: (096) 388 00 36; (063) 449 09 81

Телеграм-канал для вступників - <https://t.me/zueduvstup>

Сторінка у Instagram - www.instagram.com/zdu1919

День відкритих сердець у Науковому ліцеї

Важлива подія — День відкритих дверей Наукового ліцею — відбулася 5 квітня у стінах Житомирського державного університету імені Івана Франка. Такий захід став вже доброю традицією для абітурієнтів 9-х класів та їхніх родин.

Цьогоріч на зустріч завітали не лише мешканці Житомирської міської територіальної громади, а й учні та батьки з навколишніх громад. Відчувалася щира зацікавленість у якісній освіті, яка відкриває нові горизонти.

Ліцей, який вже зарекомендував себе як освітній простір високих стандартів, інтелектуального розвитку та особистісного зростання, гостинно відкрив двері перед батьками та дев'ятикласниками. З вітальним словом до гостей звернулася ректорка ЖДУ імені Івана Франка Галина Киричук, яка акцентувала увагу на місії ліцею як частини великої університетської родини, на його історії та ролі в підготовці майбутніх лідерів,

науковців, фахівців.

Директор ліцею Віктор Рудницький ознайомив присутніх з досягненнями закладу та щоденною працею педагогів і учнів задля високих результатів. Він розповів про умови вступу, особливості навчання, гнучкий підхід до формування індивідуальних освітніх траєкторій та підкреслив, що в ліцеї створено всі умови для гармонійного розвитку дитини.

Чому батьки Житомирської громади обирають Науковий ліцей:

- поглиблене вивчення профільних предметів з урахуванням інтересів та потенціалу кожного учня;
- участь у предметних олімпіадах,

конкурсах, турнірах, що дає змогу реалізовувати амбітні цілі;

- сучасна матеріально-технічна база;

- компетентні вчителі, які є не лише наставниками, а й партнерами у пізнанні;

- тісний зв'язок із університетом, що відкриває двері у світ науки вже зі шкільної партії.

Ліцей пропонує навчання за чотирма профільними напрямками: хіміко-біологічним, фізико-математичним, філологічним та історико-правовим.

День відкритих дверей став не лише інформаційним заходом, а й містком довіри між майбутніми ліцейстами, їхніми батьками та освітянами. Він нагадав, що сучасна освіта — це про партнерство, розвиток і підтримку.

Якщо ваша дитина мріє про серйозне навчання, бажає поглиблювати знання у вибраній галузі, перемогти на інтелектуальних змаганнях і готуватися до успішного вступу у ЗВО — Науковий ліцей ЖДУ імені Івана Франка чекає саме на вас!

Адреса: вул. Велика Бердичівська, 40, центральний корпус ЖДУ
Телефони для довідок:
(097) 56 38 946, (063) 85 44 864
<https://www.facebook.com/photo/?fbid=1228768545922461&set=pcb.1228772019255447>
<https://www.facebook.com/reel/1342176553571351>

Дорогі франківці, велика наша родино!

Широ вітаю вас зі світлим і величним святом Воскресіння Христового!

Цей день нагадує нам про силу віри, перемогу життя над смертю та незламність людського духу. У непрості для нашої країни часи ми як ніколи потребуємо єдності, надії та любові — саме тих цінностей, які дарує нам Великдень.

Нехай у ваших домівках панують мир, гармонія й тепло родинного затишку. Хай Великодні дзвони наповнять серця світлом віри, а благодатний вогонь очистить душі й зміцнить надію на швидку перемогу добра над злом, світла над темрявою.

Вірю, що разом ми здолаємо всі випробування — і наша Україна розквітне в радості, свободі та мирі.

Бажаю вам міцного здоров'я, щастя й Божого благословення. Нехай ваші серця будуть наповнені любов'ю до ближнього, а душі — відкриті для добра. Радості вам, сили, натхнення у всіх починаннях і мирного неба над головою!

Христос Воскрес!
Воістину Воскрес!

З найщирішими побажаннями, Галина Киричук

Знайомство з університетом імені Івана Франка

Подорож у світ можливостей — разом із нами! Справжня атмосфера тепла, щирості та натхнення. Саме так пройшов наш День відкритих дверей із майбутніми студентами, їхніми родинами, мріями, питаннями і першими важливими кроками назустріч новому етапу життя.

Знайомство з університетом розпочалося з вітання ректорки ЖДУ — Галини Киричук. Разом із гостями вона вирушила у символічну подорож вступною кампанією 2025.

Пані Галина розповіла про те, чим живе наш університет, які можливості відкриває кожному, хто переступає його поріг, і чому ЖДУ — це не лише освіта, а й розвиток, підтримка, справжнє студентське життя.

Микола Чайка, відповідальний секретар приймальної комісії, презентував Карту вступника — із чіткими етапами, важливими датами, підказками для стратегічного вибору пріоритетів і прорахунків.

Це була не просто інструкція — це було натхнення зробити усвідомлений вибір.

Для вступників університет підготував особливий інструмент — інтерактивний калькулятор конкурсного балу (див. за посиланням <https://enter.zu.edu.ua/calc/>). Він допоможе не просто порахувати шанси, а й побачити, як вибір предметів на НМТ чи пріоритетність впливають на результат. Зручно, наочно, корисно!

Також було презентовано підготовчі курси до НМТ — вони допоможуть систематизувати знання та краще адаптуватися до майбутнього навчання.

Протягом зустрічі звучало чимало запитань — від майбутніх вступників і від батьків. Усі отримували відповіді, роз'яснення та щирі підтримку.

І головне: під час вступної кампанії в ЖДУ працюватиме Консультаційний центр, де кожен охочий отримає фахову допомогу, індивідуальні рекомендації та впевненість у своїх кроках.

Окрім офіційної частини, гості побували на факультетах, у навчальних лабораторіях, бібліотеці, гуртожитках. Директори, декани, завідувачі кафедр, викладачі, студенти інститутів та факультетів провели екскурсії, познайомили з університетським побутом, традиціями та атмосферою — щирою, дружною, живою.

Особливі емоції викликали історії наших студентів — тих, хто вже пройшов шлях вступу. Вони поділилися своїми досвідами та мотивацією.

І кожна така історія — про натхнення, підтримку і впевненість, що ти на своєму місці.

День відкритих дверей у ЖДУ імені Івана Франка — це не просто знайомство з університетом. Це перший крок у майбутнє.

Житомирський державний університет імені Івана Франка — це не лише освіта. Це про тебе. Про твій шлях. Про твоє завтра.

Прес-служба університету

АСПІРАНТУРА-2025: нові виклики та можливості

У 2025 році вступ до аспірантури відбуватиметься за оновленими правилами. Чому запровадили тест на логіку? Як підготуватися до методологічного іспиту? Що варто знати тим, хто змінює спеціальність?

Про головні новації, нові іспити та поради для майбутніх науковців розповідає заступниця відповідального секретаря приймальної комісії ЖДУ імені Івана Франка - Катерина Яриновська.

— **Які основні зміни у вступній кампанії до аспірантури у 2025 році порівняно з попередніми роками?**

— Щодо основних змін, то їх небагато. Найбільш суттєвим є те, що крім єдиного вступного іспиту (ЄВІ) та тестів загальної навчальної компетентності (ТЗНК), вступники на третій рівень матимуть необхідність у складанні єдиного фахового вступного випробування (ЄФВВ) із філософії науки або методології наукових досліджень. Крім того, подача заяв відбуватиметься теж через електронні кабінети, а не безпосередньо у навчальному закладі.

— **Як саме ці зміни впливатимуть на абітурієнтів?**

— Збільшиться рівень підготовки, оскільки додається ще один тест не у форматі внутрішнього іспитування. Втім, полегшиться процедура подання - це можна буде зробити з дому чи будь-якого зручного для вступника місця.

— **Що потрібно знати вступникам щодо ЄВІ з іноземних мов? Які мови можна обирати, як буде оцінюватися цей іспит?**

— ЄВІ - іспит, який перевіряє знання англійської, німецької, іспанської або французької мови (на вибір), за часом - 45 хвилин. Тест складається із двох частин: читання і використання мови, містить 21 завдання: шість - на встановлення відповідності, п'ять - на вибір правильної відповіді та десять - на заповнення пропущених слів). Максимальний бал за тести - 30, який переводиться за шкалою від 100 до 200. Прохідний бал - 5 з 30, проте до початку вступної кампанії він може змінитись.

— **У чому полягає суть ТЗНК?**

— ТЗНК не є нововведенням для 2025 року. Його склали раніше, проте для аспірантів цей рівень був більш складним, ніж для вступників до магістратури. ТЗНК передбачає 75 хвилин на виконання 27 завдань (десять - на заповнення пропущених слів, сімнадцять - на вибір правильної відповіді). Максимальний бал за тести - 33, які переводитимуться за шкалою від 100 до 200 балів.

— **Що можете сказати про ЄФВВ, який буде вперше проведений цього року?**

— Поки що нічого не можемо сказати конкретно, оскільки проєкт програми вступного випробування із методології наукових досліджень має бути поданий на затвердження до 5 травня 2025 року. Цей загальнодержавний тест замінить вступний іспит з філософії, який зазвичай проводився закладом освіти.

— **Які випробування мають пройти вступники, якщо вони вступають до аспірантури з іншої спеціальності?**

— Різниця спеціальностей відповідно до оновленого переліку спеціальностей цього року може означати те, що в закладі треба буде пройти ще додаткове випробування із тієї спеціальності, на яку буде здійснюватися вступ. Як правило, такі іспити проводяться із метою встановлення рівня знань із обраної галузі/предмету. Приміром, якщо у дипломі магістра вказано, що людина здобула освіти за математичним напрямом, а хоче вступити на польську філологію - то треба буде скласти іспит із останньої.

— **Як буде організована вступна кампанія до аспірантури у ЖДУ імені Івана Франка в 2025 році? Які терміни та важливі етапи необхідно враховувати?**

— Терміни та етапи вступу визначає кожен заклад відповідно до розміщення рекомендацій МОН щодо проведення вступної кампанії. Першим етапом буде реєстрація на ЄВІ/ЄФВВ (2-23 травня), потім - складання іспитів (7-28 липня - І сесія). Ну і власне, вже із 1 липня можна буде зареєструвати електронний кабінет та подати електронну заявку на вступ. Втім, треба пересвідчитись, що результати іспитування підтягнуті у кабінет. Далі - чекати відповіді ЗВО та діяти відповідно до вказівок.

— **Чи планує університет проводити консультації для вступників до аспірантури?**

— Так, консультаційний центр допомоги абітурієнтам діє вже у 113 аудиторії центрального корпусу. Можна підійти в будь-який зручний момент та проконсультуватися із питань, що хвилюють або цікавлять.

— **Що рекомендуєте майбутнім аспірантам, аби успішно пройти вступні іспити та отримати можливість навчатися в аспірантурі?**

— Найперше, що варто було б тут зауважити - чітко визначити свою мотивацію щодо вступу й вибору спеціальності. Щоби успішно скласти іспити - найбільш дієвим буде опиратись на програми вступних випробувань та зразки минулорічних тестів. Все інше дуже індивідуально, бо є велика кількість нюансів із документами, етапами та можливостями.

Віолетта Жуківська

Регіональний форум у ЖДУ

Регіональний форум «Освітні досягнення України в міжнародному контексті. PISA 22–25» проходив 15 квітня у ЖДУ імені Івана Франка. Цей захід зібрав представників освітніх установ, органів управління освітою, науковців та освітніх експертів, аби обговорити результати участі України в міжнародному дослідженні PISA та визначити шляхи покращення освітньої політики в країні.

Вітальні слова виголосили: Наталія Арендарчук, заступниця начальника Житомирської ОВА; Наталія Корнійчук, перший проректор ЖДУ та Оксана Олійник, голова гуманітарної комісії Житомирської обласної ради.

Тетяна Вакуленко, директорка Українського центру оцінювання якості освіти, поділилася результатами PISA-2022 та акцентувала на важливості подолання освітньої нерівності та вдосконалення української освіти.

Відбулась жвава панельна дискусія «Шляхи надолуження освітніх втрат і розривів між різними групами учнівства». На ній прозвучали виступи:

— **Наталії Осипович**, директорки департаменту освіти Житомирської ОВА, яка поділилася стратегічним баченням управління освітою в умовах викликів;

— **Наталії Корнійчук та Володимира Чумака**, проректорів ЖДУ імені Івана Франка, які розповіли про досвід університету в підвищенні кваліфікації педагогів для подолання освітніх втрат;

— **Олексія Редько**, начальника управління Державної служби якості освіти у Житомирській області, який наголосив на важливості системного аналізу для прийняття рішень;

— **Ірини Лавренчук**, заступниці директора департаменту освіти Житомирської міськради, яка розповіла про локальні ініціативи для підтримки учнів;

— **Олександра Голяченко**, директора ліцею №12, який поділився досвідом внутрішньошкільної підтримки учнів.

Регіональний форум «Освітні досягнення України в міжнародному контексті. PISA 22–25» ще раз підкреслив роль ЖДУ імені Івана Франка як провідного освітнього хабу

на Житомирщині та майданчика для важливих стратегічних обговорень майбутнього освіти в Україні.

Прес-служба університету

Фотозвіт за посиланням:
<https://www.facebook.com/photo/?fbid=1237357978396851&set=pcb.1237364341729548>
Відеозвіт за посиланням:
<https://www.facebook.com/share/r/1EvsZgAiAB/>

Студентська науково-практична конференція

IX Всеукраїнська науково-практична студентська конференція з міжнародною участю «Професійна іншомовна підготовка в полікультурному просторі» відбулася 10 квітня у ННІ іноземної філології ЖДУ імені Івана Франка. Захід організувала кафедра іноземних мов і новітніх технологій навчання.

Із вітальним словом до учасників звернувся проректор з навчально-методичної та виховної роботи Володимир Чумак і директорка ННІ іноземної філології Марина Полховська. Вони підкреслили ключову роль володіння іноземними мовами в професійному становленні сучасного фахівця.

Окрему увагу під час заходу було приділено міжнародному проєкту DigiFLEd

Erasmus+ «Модернізація університетських освітніх програм з іноземних мов на основі інтеграції з інформаційними технологіями», який презентувала Марина Полховська. Серед досягнень проєкту - створення віртуальних університетів Digital Language Hub, які вже успішно функціонують у ЖДУ та в університетах-партнерах. Цей цифровий простір відкриває широкі можливості як

для викладачів, так і для здобувачів освіти, зацікавлених у вивченні іноземних мов.

Із побажанням плідної праці виступили іноземні партнери конференції: Іренеуш Жуховський, ректор Міжнародної академії прикладних наук у Ломжі (Польща); Зоя Шарлович, ад'юнкт МАПН у Ломжі (Польща); Юлія Казак, декан факультету іноземних мов Уманського ДПУ; Марк Фенсіл, викладач Marysville Stem Early College, High School (Огайо, США).

У центрі уваги учасників конференції було професійне володіння іноземними мовами та культурологічні аспекти комунікації.

Конференція об'єднала студентів та викладачів провідних університетів з України, Польщі та США. Учасники презентували результати досліджень, обговорювали мовні, культурні та професійні виклики в міжнародному середовищі, ділилися досвідом академічного та міжкультурного спілкування.

Після змістовного пленарного засідання учасники продовжили роботу в секціях. Результати доповідей увійдуть до електронного збірника матеріалів, а кожен учасник отримає сертифікат.

Прес-служба університету

Деконструкція радянської ідентичності

IX Всеукраїнський науково-теоретичний семінар із циклу «Повсякдення: візії та смисли» відбувся 17–18 квітня на базі Вінницького державного педагогічного університету імені Михайла Коцюбинського. Цьогорічна тема - «Радянська ідентичність: формування - вкорінення - деконструкція» - об'єднала дослідників із різних куточків України навколо важливих питань сучасної гуманітаристики.

Серед учасників семінару — представники ЖДУ імені Івана Франка: професорки Вікторія Венгерська та Галина Стародубець та Сергій Слободянюк, аспірант кафедри історії України.

Наші науковці долучилися до обговорення складного феномену «радянського» — від теоретичних підходів щодо аналізу процесів формування людини радянського типу, механізмів її соціалізації, до тривалих наслідків, що й досі впливають на українське суспільство.

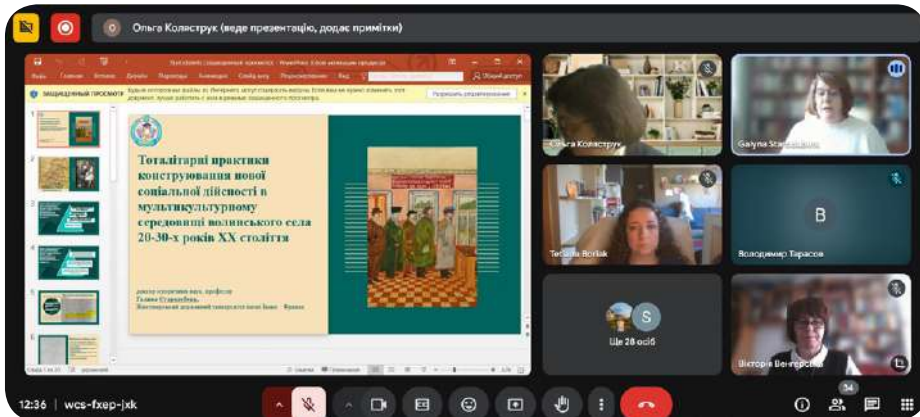
У семінарі також взяли участь провідні дослідники радянського періоду: професорка Ольга Коляструк — ініціаторка наукових зустрічей, професорка Алла Киридон — директорка ДНУ «Енциклопедичне видавництво», професорка Олена Стяжкіна — провідна наукова співробітниця Інституту історії України НАН України та професорка Лариса Якубова — завідувачка відділу історії України 20–30-х рр. XX ст. Інституту

історії України НАН України.

Особливу увагу учасники приділили пошукам причин стійкості й «консервування» радянської ідентичності, а також можливим стратегіям її подолання — завданням, що мають надзвичайне значення в умовах

війни та цивілізаційного протистояння України з імперською Росією.

Наукові заходи такого рівня не лише поглиблюють наше розуміння історичних процесів, а й допомагають усвідомити їхній вплив на сучасність.

Музика заради Перемоги

У стінах актового залу Житомирського державного університету відбувся сольний концерт студента III курсу спеціальності «Журналістика» Назара Шкуратівського. Атмосфера заходу була наповнена щирістю, натхненням та вірою в Перемогу, адже музика стала тією силою, що здатна об'єднати серця і творити добро.

Студенти, викладачі та гості зібралися, щоб підтримати талановитого виконавця і долучитися до благодійної справи - збору коштів для потреб Збройних сил України. Вхід був вільний, однак кожен мав змогу зробити добровільний внесок. Після яскравого сольного виступу, що об'єднав університетську спільноту навколо доброї справи, редакція вирішила поспілкуватися з головним героєм події.

– Як виникла ідея сольного концерту?

– Я до кінця життя буду згадувати Андрія Близнюка, який надихнув мене на цей крок. Коли я прийшов навчатися в університет, я й гадки не мав, що це можливо. Просто мріяв про таке. Безмежно вдячний йому за те, що він доклав зусиль, аби влаштувати для мене сольний концерт.

– На якому етапі підготовки з'явилася ініціатива збору коштів для ЗСУ?

– Це сталося приблизно за тиждень до концерту. Саме тоді ведучі почали писати сценарій, хоча Андрій Близнюк ще раніше запропонував мені ідею відкрити збір.

– Чому вирішили поєднати мистецтво та благодійність?

– Річ у тім, що час, у якому ми живемо, зобов'язує нас віддавати більше, ніж потрібно. Віддавати тим, хто цього справді потребує. Незалежно від того, чим ми займаємося, допомога іншим завжди має бути на першому місці. Я безмежно радий, що через мистецтво можу звернутися до людей, які

приходять на мої концерти, із закликком підтримати наших військових. Це надзвичайно важливо і я щиро вдячний усім, хто долучається до цієї справи.

– Як відреагували глядачі на можливість зробити благодійний внесок?

– З розумінням та співчуттям. Війна триває вже третій рік, люди живуть у тому стані, коли кожна нагода фінансово підтримати армію сприймається з глибоким розумінням і бажанням допомогти.

– Як проходив збір коштів?

– Перед моїм виходом на сцену ведучі оголосили про збір коштів для Збройних сил України. Коли зал наповнився музикою, Руслан, один з ведучих концерту, взяв скриньку для пожертв і вирушив в зал, до глядачів, даючи кожному можливість долучитися до доброї справи. А для зручності тих, хто хотів підтримати ініціативу онлайн, на дверях актової зали були розміщені QR-коди.

– Куди саме були спрямовані зібрані кошти?

– Коли мені запропонували обрати бригаду, на яку підуть ці кошти, я без вагань вибрав бригаду, де служить мій брат. Хлопці, які зараз перебувають у місті Вовчанськ, також потребують підтримки.

– Чи отримували Ви відгуки від військових або їхніх родин щодо цієї ініціативи?

– Брат безмежно вдячний усім, хто долучився до збору.

– Чи плануєте в майбутньому продовжувати поєднувати творчість із волонтерськими ініціативами?

– Так, звичайно. Чесно кажучи, це

приносить користь не лише військовим чи тим, хто потребує цієї допомоги, але й мені самому — я отримую від цього задоволення. Планую й надалі діяти в такому напрямку.

– Як, на Вашу думку, такі заходи впливають на формування позитивного іміджу Збройних сил України?

– По-перше, вони демонструють єдність суспільства та армії, показуючи, що військові не залишаються наодинці зі своїми викликами — люди готові їх підтримувати. Це створює образ ЗСУ як невід'ємної частини народу, що бореться за спільну мету. По-друге, подібні ініціативи, особливо коли вони поєднані з мистецтвом, додають людяності до сприйняття армії: глядачі бачать, що за формою стоять реальні люди, які потребують допомоги та цінують підтримку. Крім того, такі події сприяють популяризації волонтерського руху, що асоціюється з ЗСУ, і це підсилює довіру до них як до інституції, яка тримається не лише на державній підтримці, а й на силі громадянської солідарності. Усе це разом формує позитивний, близький до людей імідж Збройних сил.

– Що б Ви порадили студентам, які хочуть підтримувати ЗСУ, але не знають, з чого почати?

– Починати з малого: організуйте невеликий збір серед друзів, долучіться до існуючих волонтерських ініціатив або використайте свої таланти — наприклад, творчість — для привернення уваги до потреб армії.

Кароліна Василенко

Перемога у Всеукраїнському конкурсі

Павло Рогузько, учень 10-А класу Наукового ліцею Житомирського державного університету імені Івана Франка, став переможцем Всеукраїнського творчого конкурсу, де діти різного віку показували свої здібності у різних напрямках мистецтва: гра на музичних інструментах, презентація авторських творів, виступи з театральними постановками тощо. Павло отримав найвищі бали від журі за свою гру на фортепіано.

Журналістка нашої редакції поставила Павлу Рогузько низку запитань про його життя та про конкурс.

– Як довго Ви займаєтесь музикою?

– Одинадцять років. В п'ять років пішов до музичної школи. Я вже, чесно кажучи, мало що пам'ятаю з того часу, але я пригадую, що саме мама мене записала у музичну школу. Я не сказав би, що був проти цього. Були свого часу думки покинути цю справу, але я цього не зробив. У мене були великі проблеми з сольфеджіо, я пропустив багато занять через школу. Все ж, лишився, бо хочу закінчити музичну школу та отримати диплом для того, щоб рухатись далі в музику. Я роблю ще й електронну музику на телефоні через додаток, де вже є завантажені мелодії та їх складові. Я складаю їх «до купи». Хоча з барабанами я все ще на «Ви».

– Як Ви опинилися на цьому конкурсі?

– Мене записала туди моя вчителька з музичної школи – Юлія Бобровницька. Вона запропонувала спробувати свої сили і я погодився. Я й сам хотів взяти участь у чомусь такому масштабному, у серйозному конкурсі. Зазвичай, я виступав у моїй музичній школі, але цього разу це було у нашій філармонії. Зала була дуже велика, мабуть, в десять разів більша за шкільну. Також там було багато людей.

– Як Ви готувалися до виступу?

– За тиждень до самого конкурсу я кожен день ходив в музичну школу, тренувався. У мене вдома є фортепіано, але, по-перше, його потрібно було налаштувати, адже на ньому дещо незручно грати. А по-друге, клавіші на тому роялі набагато важчі, ніж на піано. Ми тренувалися у нас в шкільному залі. На шкільному інструменті вони ще гірше натискаються.

Через це видати більш глибокий звук набагато важче на високих нотах.

– За виконання якого твору Ви

отримали найвищий бал?

– Етюд. Це такий тренувальний твір для гри на фортепіано. Щоб

розіграти пальці і вдосконалити свою техніку гри. Етюд називався «Василь Новосільський», якщо я правильно пам'ятаю.

– Яка у Вас була мотивація під час конкурсу?

– Скажем так, я хотів показати свої здібності. Собі самому довести, що я можу серйозно займатись. Моя мелодія була контрастною. Початок такий спокійний, а кінець, навпаки, масштабно звучить, глибоко. Це була гра на фортепіано, без вокалістики, хоч я вже маю такий досвід. Колись навіть був концертмейстером для брата, який на саксофоні грає, ще ансамбль грав. Давно не практикував пісню «Старий рояль», тому що подружка, з якою я грав цей ансамбль, поїхала в Німеччину на початку війни.

– Чи була з Вами «група підтримки»?

– Я був тільки з моїм вчителем – Юлією Бобровницькою. Вона є моїм наставником. Хоч вона і не перша викладачка, з якою я займався, але, на щастя, різниці я майже не відчув. Вчився я так само наполегливо, просто, оскільки я дорослішав, то наставниця виводила мене на новий рівень. Ми в дружніх стосунках, я радий, що вона мій викладач.

– Що Вам сподобалося найбільше на конкурсі?

– Перш за все, масштабність. Це, все-таки, був перший мій такий концерт. Масштабність мені сподобалась. Найбільше мене здивувала кількість кубків в кутку зали. Там, мабуть, штук 50 було. На конкурсі виступало багато дітей з театральними постановками, не думаю що це моє, хоч я уважно дивився й слухав. Після мене виступали конкурсанти з духовими інструментами, їх гра мені припала до душі.

– Що Ви відчували за декілька хвилин до оголошення

переможця?

– Я трохи нервував. Гадав, яке ж місце отримаю. Я не знав, що буде, але здогадувався, що буде якась нагорода. Так і вийшло. Я більше переживав перед початком виступу, хоча під час нього я взагалі не нервувався. Мені з цим допомогла моя вчителька. Вона мені сказала: «Відкинь всіх тих, хто в залі, відкинь. Їх там немає». Я так і зробив. Я на сцені. Все. Відгородив їх від себе, так би мовити. Я хоч і вперше отримав такий досвід, але, все ж таки, дуже хочеться отакої великої сцени. Людей було майже півзали, мабуть, чоловік сто, але мене це не зупинило зіграти гарно.

– Якими були Ваші емоції, коли Ви стали переможцем?

– Думаю, змішані. З одного боку, хотілося гран-прі, а з іншого, я розумів, що студенти училища справді дуже гарно зіграли, їх я уважно слухав, брав приклад. А ще, мій твір був коротким, я грав його, буквально, півтори хвилини. А вони, мабуть, хвилин шість виступали. Звичайно, я собою пишався. Я знав, що я можу скласти конкуренцію навіть студентам, тому що, все-таки, перше місце — це вище, ніж всі інші. Після перемоги моя вчителька підвезла мене додому, мама вибігла на двір і обійняла мене. Вона була рада та пишалась мною. Мене влаштовує перше місце, але хотілося б гран-прі. Я пишаюсь собою, але знаю, що міг краще.

– Чи змінилася Ваша думка про самого себе після перемоги у конкурсі?

– Ні, все так само. Я вмію добре, але можу ще краще. Я досить критичний до самого себе, але я пишаюсь собою, вірю в те, що зможу розвиватись у цьому й далі та досягти багатьох успіхів.

Карина Ярошинська

Спорт та особисте життя

Призер чемпіонату України з армреслінгу, студент факультету фізичного виховання та спорту В'ячеслав Невмержицький поспілкувався з нашим кореспондентом та дав йому інтерв'ю, в якому розповів про те, як спорт пов'язаний з його особистим життям та чи впливає він на нього. Розповідь вийшла доволі змістовною та досить цікавою.

- Як Ви відкрили для себе армреслінг? Це було Ваше захоплення з дитинства чи випадковий вибір?

- Мій батько - майстер спорту України з армреслінгу. В дитинстві я часто спостерігав за його тренуваннями та захоплювався його майстерністю. Саме в цей період в мене виникло зацікавлення армреслінгом та бажання навчитися тонкощам цього виду спорту.

- Яку роль у Вашому житті відіграє спорт поза змаганнями?

- Наразі спорт став частиною мого життя. Він підтримує мене в формі та допомагає тримати себе в тонусі. Іноді, коли в мене немає настрою, я йду на тренування - і це для мене як перезавантаження.

- Як проходить Ваш звичайний день? Чи вистачає часу на відпочинок і друзів?

- Переважно мій розпорядок такий: навчання, тренування, харчування, відновлення. Хоча б два рази на тиждень стараюсь виділити час на друзів та відпочинок. Мають відновлюватись як м'язи, так і голова.

- Чи підтримує Вас родина у

спортивній кар'єрі?

-Так, родина завжди поруч. Їхня підтримка надзвичайно важлива для мене, особливо під час поразок чи травм.

- Хто для Вас є найбільшим натхненням або прикладом у житті?

- Мене надихають великі спортсмени, які пройшли важкий шлях до успіху - Джон Брзенк, Девон Ларратт. Але найбільше — це мій батько - Невмержицький Богдан, приклад сили духу й витримки.

- Чим Ви захоплюєтеся окрім армреслінгу? Маєте хобі або улюблене заняття на дозвіллі?

- Інколи просто читаю книжки або дивлюся документальні та художні фільми, щоб відволіктися. Найбільше подобаються детективи та фантастичні фільми про космос та науку. Зараз читаю «Алхімік» Пауло Куельйо та «Подорож на захід» У Чен'єнь.

- Чи впливають тренування та змагання на Ваші стосунки з близькими людьми?

- Ні, я стараюсь тримати баланс. Так, тренування займають багато часу, але я завжди

знаходжу момент для родини й друзів. Вони мене підтримують, розуміють мої цілі, і, навпаки, — спорт об'єднує нас ще більше.

- Як реагують друзі та знайомі на Ваші спортивні досягнення?

- Реакції різні. Близькі друзі щиро радіють, пишаться і завжди підтримують перед змаганнями навіть простою фразою: «Ти візьмеш перше місце, ми в тебе віримо». Це дуже мотивує.

- А які професійні травми та професійні хвороби існують у армреслінгу?

- В армреслінгу найпоширенішими травмами є переломи плечової кістки, розтягнення зв'язок та розрив м'язових груп, зокрема біцепсу і грудного м'яза. Також спортсмени часто стикаються з артрозом ліктьового суглоба та синдромом зап'ястного каналу. Для профілактики важливо дотримуватися правильної техніки, проводити якісну розминку та забезпечувати належне відновлення.

- Чи є у Вас якісь ритуали перед важливими змаганнями?

- Особливих ритуалів немає, але завжди стараюсь добре

виспатись, не перевантажуватись і побути наодинці з собою перед виходом на старт. Часто слухаю музику, яка заряджає Rammstein, KORN, RATM тощо. Просто намагаюсь максимально заспокоїтись і зібратись — це вже як традиція.

- Про що Ви мрієте поза спортом?

- Зараз мрію просто закінчити навчання і не вилітати з графіка тренувань. Хотілося б знайти хорошу справу по душі, яка буде поєднуватися зі спортом. Ну і, звичайно, мрію подорожувати, побачити світ — хоча б раз на рік десь вибиратись.

- Ким Ви себе бачите через 20 років?

- Бачу себе досвідченим тренером або наставником, який виховав не одного чемпіона, і щасливим батьком у колі родини.

- Свого часу Ви одружились, у Вас буде дружина та діти. Чи хотіли б Ви, щоб Ваш син був пов'язаний із спортом?

-Так, я хотів би, щоб він займався спортом, але не примусово. Головне — щоб мав мету і розвивався, незалежно від напрямку.

Ілля Якимчук

Розвінчуючи міфи про аутизм

Студенти соціально-психологічного факультету до 2 квітня, до Всесвітнього дня обізнаності про аутизм, провели семінар «Разом ми розвіюємо міфи про аутизм!». Захід організували під керівництвом викладача кафедри соціальної та практичної психології Владислава Матвєєва. Кореспондент нашої газети зустрівся з ним та розпитав про семінар, підготовку та участь у ньому студентів та важливість відкритого діалогу про аутизм.

- Що стало поштовхом до проведення семінару «Разом ми розвіюємо міфи про аутизм!»?

- Другого квітня ми відзначали Всесвітній день обізнаності про аутизм. Це гарна нагода приділити увагу цьому вкрай актуальному питанню. Дійсно, для студентів-психологів це не лише виконання робочої програми, але і важлива практична участь, яку не оминати, працюючи у сфері ментального здоров'я. Такий захід не лише активно залучив здобувачів освіти до реалій, але мав й просвітницьку мету, що було для мене ключовими завданнями. У суспільстві існує дуже багато необґрунтованих, а подекуди і шкідливих міфів навколо розладів аутистичного спектру (РАС). Для майбутніх психологів вкрай важливо не лише знати істину, але і вміти донести її до усіх причетних. Цей захід, безумовно, дозволив покращити комунікативні навички студентів з батьками дітей, що живуть з РАС.

- Які міфи про аутизм існують і які з них Ви вважаєте найбільш шкідливими та чому?

- Міфів про аутизм, насправді, дуже багато і вони різноманітні як за походженням, так і за змістом. Проте, хочеться виділити найбільш шкідливі для нас як прогресивного та сучасного суспільства.

По-перше, аутизм НЕ спричиняється вакцинацією. Це абсолютно абсурдна та антинаукова ілюзія, офіційно розвінчана найавторитетнішими дослідженнями. Не існує жодного доказового зв'язку між РАС та вакцинацією. Аутизм - інший епігенетичний варіант нейророзвитку дітей, які інакше сприймають світ через змінені процеси у центральній нервовій системі. Це - вроджений стан речей, вплив вакцинації на ці зміни спростований. Попри це, багато батьків відчувають страх перед імунізацією своїх дітей, наражаючи їх уже на реальну, а не вигадану небезпеку захворюти.

По-друге, аутисти - НЕ антисоціальні, та НЕ «дефективні». Вони теж члени суспільства, які хочуть спілкуватися з нами. Їм завжди є що сказати, але важко це зробити. Всі люди з РАС різні і можуть мати неймовірні

здібності та таланти, це не повинно бути страшним інвалідизуючим діагнозом. Боротьба зі стигматизацією повинна стати одним із завдань фахівців у психології та психіатрії.

- Яким чином студенти брали участь в заході?

- Студенти брали безпосередню участь. Насправді, на усіх етапах: від планування до безпосереднього проведення. Я отримав велике задоволення від їх активності, творчості й ентузіазму. Ми створили ролик з розвінчанням міфів, підготували та виготовили інформаційні буклети для батьків та гостей, студенти підготували кілька доповідей про актуальні та найбільш гострі питання та доповіли їх перед аудиторією. Також ми провели невеликий інтерактив,

підсумовуючи наші знання про аутизм. Крім того, в ході заходу у лікарні вони мали можливість спостерігати за роботою психологів та дефектологів відділення, безпосередньо спілкувалися із своїми старшими колегами, переймаючи безцінний досвід. На всіх етапах цієї акції студенти проявляли себе гідно високого звання психолога.

- Наскільки важливо майбутнім психологам працювати з темою інклюзії вже під час навчання?

- Це дуже важливо, якщо говорити про таку практично орієнтовану спеціальність як психологія. Неможливо уявити дипломованого спеціаліста в цій сфері, який не має хоча би мінімального досвіду практичної

роботи, здобутого під патронатом викладача. Вивчення теорії - гарний фундамент, обов'язковий компонент, але участь у реальних робочих моментах незамінна. Я радий, що випала така нагода організувати подібну роботу.

- Що найбільше вразило чи зацікавило учасників семінару?

- Як мені видається, батькам та гостям заходу було цікаво послуhati про важливе від молодшої, сучасної команди. Те, що увага слухачів утримувалась протягом усього семінару, є для мене показником успішності. З боку студентів, які були сповнені вражень і задоволення від виконаної нестандартної роботи, це була суміш емоцій нового досвіду. Побувати у дитячому психіатричному

відділенні, так би мовити «у реаліях», поспілкуватися з експертами-практиками, стати частиною великої праці - чудова мотивація і натхнення не зупинялись у розвитку.

- Як, на Вашу думку, подібні ініціативи впливають на зміну суспільного ставлення до людей з аутизмом?

- Переконалий, що такі заходи є найважливішою частиною політики дестигматизації людей з аутизмом. Ми повинні будувати європейське і толерантне, обізнане суспільство в Україні і перейняття міжнародного досвіду у просвітницькій роботі є вкрай важливим і значним.

- Чи плануються подібні заходи надалі, і якщо так - про які теми йтиметься?

- Звісно, мені б хотілося, аби таких заходів було більше, аби це стало трендом, щоб можна було залучити більше студентів. У сфері ментального здоров'я дуже багато гострих питань, це буквально «поле для активної діяльності»: розлади адаптації та посттравматичний синдром (ПТС), асоційовані з бойовим стресом, тривожно-депресивні стани - все це актуально для України у ці складні часи.

- Хто був партнерами заходу та яку роль у реалізації семінару вони відіграли?

- Провести цей захід на базі Дитячого центру психічного здоров'я було б неможливо без сприяння цілого кола причетних. Нашу ініціативу підтримали як керівництво соціально-психологічного факультету та кафедри соціальної та практичної психології ЖДУ ім. Івана Франка, так і адміністрація комунального некомерційного підприємства «Обласний медичний спеціалізований центр» Житомирської обласної ради (КНП «ОМСЦ» ЖОР) та, власне, відділення, на базі якого і був проведений семінар. Окрема подяка державній установі «Школа супергероїв», які також безпосередньо та ініціативно долучилися до організації заходу. Звісно, усе це базувалось на бажанні, небайдужості та творчості наших студентів, які стали «ядром» події.

Віолетта Жуківська

Уроки історії

У стінах нашого університету пройшла зустріч із директором Українського центру вивчення історії Голокосту (УЦВІГ) (Київ), доктором Анатолієм Подольським. На лекції він розглянув важливі аспекти вивчення геноциду, вшанування пам'яті жертв не лише Голокосту, нацистського гітлерівського режиму, а й сучасної Росії та путінського режиму. Про це наш журналіст поговорив з професоркою Вікторією Венгерською, завідувачкою кафедри історії України.

– Чи надихались Ви для проведення лекції значною подією? Якщо так, то якою і чому саме вона? Які роки були взяті за основу?

– Голокост, як і будь-яка інша трагедія, не може бути «подією, що надихає». Подібні історичні явища, які на рівні міжнародного правосуддя отримали класифікацію «геноциду», знання про них та збереження пам'яті про жертви й винуватців, як і тих, хто «просто спостерігав», є запобіжником для недопущення подібного в сучасності та історичній перспективі.

Якщо говорити про мотивацію обрання теми та запрошеного лектора – це традиція сприйняття та вивчення історії євреїв як невід'ємної складової історії України в цілому та нашого регіону зокрема. Започаткування такого підходу на нашій кафедрі та в університеті завдячує науковій діяльності доцентки кафедри Наталії Рудницької, завдяки якій було створено Центр юдаїки та протягом декількох років поспіль проводились міжнародні конференції з проблем юдаїки. Також на історичному факультеті до переліку вибіркового дисциплін введено ОК «Історія євреїв в Україні», яку, до речі, цього року обрали 20 бакалаврів. Як викладач цього курсу хочу відмітити особливе зацікавлення студентів вивченням історії євреїв, серед іншого і Голокосту. Підтвердженням цьому є теми курсових й дипломних робіт, які обирались студентами-істориками.

Щодо другої частини питання – лекція носила більше узагальнений, методологічний та методичний характер, пов'язаний саме з особливостями викладання проблем Голокосту та викликами, з якими зіштовхуються викладачі й дослідники цієї проблематики в умовах російської війни проти України.

– Розкажіть нашим читачам як проводилась лекція і чи не складно було залучити студентів?

– З директором УЦВІГ доктором Анатолієм Подольським кафедра історії України нашого університету має давні професійні зв'язки, які знаходили свій вияв і в спільному проведенні міжнародної літньої школи на базі нашого університету у

травні 2018 року на тему: «Мікроісторія, усноїсторичні дослідження та пам'ять про Голокост на Житомирщині». Результатом участі наших студентів та аспірантів у цій школі стало і відкриття меморіального простору у селищі Бараші Звягільського району. Фото цієї пам'ятки, ще раз підкреслюю, до появи якої долучились і наші студенти, представлено у найбільшому на європейському континенті Меморіалі убитим євреям Європи в Берліні. Наші викладачі, аспіранти, студенти неодноразово брали участь у міжнародних конференціях та семінарах, конкурсах наукових робіт, які проводились за ініціативи та підтримки УЦВІГ.

Доктор Подольський із радістю зголосився на наше запрошення провести лекцію для майбутніх вчителів історії, адже робота з вчителями, підготовка підручників та посібників, присвячених проблемам Голокосту, є основним напрямком діяльності Центру. Організуючи лекцію, ми не ставили за мету проведення масштабного, за кількістю слухачів, заходу, а, тим більше, не планували перетворювати її на суто формальний захід, який просто треба провести. Зустріч передбачала камерну атмосферу спілкування однодумців, здобувачів та викладачів, які цікавляться темою та використовують окремі сюжети в процесі вивчення та викладання історії. Передбачалось обговорення, формулювання питань, які б спонукали і до подальших роздумів, й до використання нових підходів у викладанні та дослідженнях цієї теми. Із цим завданням ми успішно впорались – аудиторія не була численною, але це були здобувачі, які прагнуть розвиватись, розширювати свій кругозір та здобувати нові «skills».

– Наскільки лектора уважно слухали?

– Пан Анатолій – блискучий інтелектуал та лектор, спілкування з яким залишає глибоке враження. Його манера викладання, донесення власних роздумів, рефлексій не залишає байдужих, він вміє захоплювати. Як людина, яка все своє життя присвятила вивченню та викладанню однієї із найжахливіших трагедій

в історії людства, він належить до невеликого кола фахівців, думка та позиція яких є важливою як для викладачів, вчених, представників громадського сектору, так і політиків. Оскільки на лекцію, як вже зазначалось, прийшли всі ті, кого не примушували це робити, зустріч пройшла на одному диханні. Питання наших студентів приємно вразили лектора та підкреслили вмотивованість до вивчення власної історії та пошуку відповідей на складні питання як відносно далекого минулого, так і новітньої історії.

– Яким чином Голокост можна пов'язати з винищенням українців?

– Голокост розглядається не лише як історична подія, але і як явище, що має актуальні уроки, які сприятимуть запобіганню будь-яким сучасним масовим злочинам. Використання проти етнічних українців геноцидальних практик було вперше здійснене у ХХ ст. радянською владою й пов'язується із Голодомором. Сучасна війна Росії проти нашої держави – це чергова спроба знищити не лише нашу державну суб'єктність, а й національну самобутність.

Особливий наголос в умовах сучасної війни слід робити як на ролі суспільства у протистоянні несправедливості та боротьбі за захист прав людини і відповідальності кожного за майбутнє, так і значенні міжнародної підтримки та визнання міжнародним співтовариством факту

несправедливості та абсурдності цієї війни.

Для дослідників, майбутніх вчителів важливо вміти говорити про всі трагедії відкрито й чесно, такий підхід унеможливорює маніпулювання історичними фактами та подіями. Анатолій Юхимович наголосив на тому, що ми маємо вивчати, пам'ятати та аналізувати своє минуле. Водночас, вчені мають зберігати дистанцію між наукою та пропагандою. Він зупинився на аналізі злочинів країни-агресора проти людей та меморіалів, порівняв підходи до пам'яті та злочинів, зосередив увагу на можливості використання досвіду вшанування пам'яті жертв Голокосту для вшанування пам'яті жертв та героїв російської війни проти України.

– Про які зміни в стереотипах йде мова? Що змінилось у викладанні Голокосту після повномасштабного вторгнення?

– Щодо стереотипів – це питання, на жаль, залишається складним не лише для загальноосвітнього усвідомлення, а й для частини викладачів та студентів, які є частиною нашого суспільства. Як би не було прикро цього визнавати, але фактом залишається те, що ми не подолали антисемітизму на побутовому рівні. Серед причин – Голокост, нацистська пропаганда, які знівелювали життя євреїв, тривале «забуття» цієї трагедії на державному рівні, заперечення факту геноциду проти конкретного етносу, використання безликого

евфемізму «радянський народ», державний антисемітизм в Радянському Союзі. Не будемо відкидати й наявність складних сторінок у тривалій спільній історії українців та євреїв.

Лектор познайомив слухачів із напрацюваннями та публікаціями, які з'явилися від початку повномасштабного вторгнення та з часом стануть у нагоді майбутнім вчителям, зокрема мова йшла про методичні рекомендації «Як говорити про Голокост після 24 лютого 2022 року». На думку Анатолія Подольського, незасудження злочинів комунізму на початку 90-х рр. ХХ ст. призвело до злочинців сучасної Росії проти України та українців.

Здобувачі освіти отримали цінний досвід як говорити про складні та важкі теми доступно і цікаво. Зустріч стала додатковим поштовхом не лише до рефлексій та питань, а й активної діяльності у сфері збереження та вшанування історичної пам'яті. Обговорення доповіді та питання, які студенти поставили лектору, засвідчили зацікавлення темою та готовність змінювати стереотипи.

Знайомство із провідними українськими вченими та представниками академічних і громадських інституцій дозволяє залучати наших студентів до проєктів, які мають важливу суспільну та історичну вагу, та знаходити своє місце в професії.

Аліна Мартинова

Як розпізнати фейк?

Протягом дня ми можемо багато разів натикатися на фейки, навіть не підозрюючи цього. І, вірячи їм, піддаватися впливу російської пропаганди й сприяти досягненню цілей ворога. Тому, варто знати базові правила і поради, які допоможуть не просто захистити себе від впливу фейків, а й допомагати своїм близьким не піддаватися їм.

КРОК 2 – аналіз фактів. Аналізуємо зміст повідомлення: чи є конкретні дані, факти, посилання на офіційні джерела або експертні думки. Якщо інформація базується на невідомо звідки взятих даних або чутках, це може бути дезінформація.

КРОК 3 – наявність емоційності. Пропаганда часто поширює матеріали, що викликають сильні емоції, такі як страх, гнів або паніка. Якщо повідомлення надмірно емоційне або провокаційне, це може бути фейк. Звертайте особливу увагу на назви публікацій, наприклад «Нас зрадили! Чому влада мовчить про це?» або «Темні часи для нашого народу починаються...». Їхня мета – привернути увагу і вплинути на читача.

КРОК 4 – правдивість зображень. Якщо до матеріалу прикріплене

фото, то завдяки сучасним технологіям його можна легко перевірити, наприклад, скориставшись перевіркою походження фото через Google Images або TinEye. Адже зображення може бути створене штучним інтелектом або зроблене в іншій країні, в інший час, тобто може не відповідати тексту, до якого пропагандисти його прикріпили.

КРОК 5 – звернення до офіційних джерел. Якщо є сумніви у вірогідності інформації після того, як було зроблено попередні чотири кроки, перевірте інформацію на офіційних сайтах. Наприклад, якщо ви побачили, що автор посилається на законопроект, його можна перевірити на офіційному сайті Верховної Ради України.

Анна Величанська

Викладачі кафедри хімії 2 квітня долучилися до відкриття бізнес-школи від фармацевтичної компанії «Артеріум»!

Ця унікальна освітня ініціатива допоможе викладачам:

- Залучати талановитих студентів до фармацевтичних спеціальностей.
- Створювати власні проєкти для популяризації науки.
- Будувати ефективну комунікацію

між освітою та бізнесом.

– Отримати сертифікат і шанс на грант для розвитку університетських ініціатив.

Попереду – два місяці інтенсивного навчання, нові знайомства, цікаві ідеї та перспективи!

<https://www.facebook.com/photo?fbid=1224881479644501&set=pcb.1224882066311109>

Кафедра, що формує майбутнє

Кафедра журналістики, реклами та PR ЖДУ імені Івана Франка вже багато років не лише готує фахівців, а й активно впливає на інформаційне середовище регіону. Завдяки інноваційним підходам, відкритості до молоді та активній комунікації, вона стає для абітурієнтів Житомирщини дороговказом у виборі майбутньої професії.

Житомирський державний університет імені Івана Франка — один із провідних закладів вищої освіти, що поєднує багаторічні традиції з інноваційними підходами до підготовки фахівців у різних галузях знань. Особливе місце в його структурі займає кафедра журналістики, реклами та PR, яка не лише є освітнім осередком, а й активно формує регіональне інформаційне середовище.

Сучасний світ інформаційних технологій вимагає від майбутніх фахівців не лише ґрунтовних знань, а й здатності до адаптації у постійно змінному медіапросторі. У цьому контексті кафедра виконує подвійну роль: з одного боку, вона забезпечує якісну освіту майбутнім журналістам, піарникам і рекламистам, а з іншого — активно впливає на формування інформаційного середовища Житомирської області, особливо у напрямку комунікації з потенційними абітурієнтами.

Одним із ключових напрямів діяльності кафедри є популяризація медіаосвіти серед школярів та молоді Житомирщини. Через проведення відкритих заходів, творчих конкурсів, тренінгів, шкіл юного журналіста

та активну присутність у соціальних мережах, кафедра створює дружнє та привабливе медійне середовище, яке формує уявлення молоді про професію журналіста, рекламиста чи PR-менеджера.

Не менш важливою є діяльність студентів кафедри, які ще під час навчання стають активними учасниками регіонального інфопростору — створюють контент для університетських та міських ЗМІ, беруть участь у соціальних кампаніях, реалізують власні проекти. Це створює ефект живого прикладу для потенційних вступників: молодь бачить, що професія — це не лише теорія, а й цікава, актуальна й суспільно значуща практика.

Кафедра також активно працює з інформаційним супроводом вступної кампанії, розробляючи цільові інформаційні продукти для абітурієнтів: презентаційні ролики, інформаційні кампанії в соцмережах, відеоінтерв'ю зі студентами, сторітелінги про життя кафедри. Усе це сприяє формуванню позитивного іміджу не лише спеціальності, а й університету загалом.

Вікторія Коновчук

Цифрова трансформація освіти в ЖДУ

ЖДУ імені Івана Франка у 2024 році зробив важливий крок до модернізації освітнього процесу, отримавши грант у межах міжнародного проекту Erasmus+ KA2 DigiFled. Один із ключових результатів — відкриття сучасної цифрової аудиторії в ННІ іноземної філології.

Наш журналіст про можливості нового простору, навчальні інновації та створення віртуального університету поспілкувався із директором ННІ іноземної філології Мариною Полховською.

— Які можливості відкриває нова цифрова аудиторія для студентів?

— У межах проекту «Модернізація освітніх програм з іноземних мов на основі інтеграції інформаційних технологій», який ми реалізуємо спільно з українськими та європейськими партнерами, в нашому інституті створено оснащену цифрову аудиторію.

Це дві інтерактивні панелі, 15 сучасних комп'ютерів для студентів, потужний комп'ютер для викладача, система відеоконференцзв'язку, камери, мікрофони, навушники — усе необхідне для якісного та інноваційного навчання.

Обладнання використовується на лекційних та практичних заняттях. До прикладу, для здобувачів ОП «Англійська мова та література (переклад включно)» та «Прикладна лінгвістика (англійська мова)» на комп'ютерах встановлено сучасну автоматизовану систему перекладу «Trados», яку наші здобувачі зможуть опанувати на практичних заняттях з письмового перекладу.

— Як нове обладнання покращує якість викладання?

— Насамперед, це відкриває доступ до сучасних освітніх інструментів. Ми живемо в епоху інтернету, тому викладачі зможуть використовувати цифрові платформи, онлайн-ресурси, інтерактивні програми. З одного боку, це сприяє більш ефективній роботі викладача, з іншого

боку, робить процес вивчення мови більш цікавим, яскравим і креативним.

— Наскільки легко студентам адаптуватися до нових цифрових інструментів?

— Наші здобувачі дуже діджиталізовані. Вони швидко орієнтуються в нових програмах, із задоволенням долучаються до нових цифрових форматів. Ми не відчуваємо жодних складнощів — навпаки, бачимо ентузіазм і бажання вчитися.

— Як враження справляє нова аудиторія на студентів і викладачів?

— Враження дуже позитивні. Окрім нової цифрової аудиторії, ми вже маємо дві подібні комп'ютерні аудиторії. Це дозволяє охопити більше студентів та створити середовище, де цифрові технології стають природною і невід'ємною частиною навчального процесу. Викладачі активно використовують нові інструменти, а студенти — із задоволенням до них адаптуються.

— Що таке віртуальний

університет і яку роль він відіграє у навчанні?

— Одним із результатів нашої грантової діяльності є створення віртуального університету, який ми назвали «Digital Language Hub». Це онлайн-платформа, що стане центром зібраних цифрових матеріалів, навчальних курсів, вебінарів і корисних ресурсів для викладачів і студентів. До створення цього хабу активно долучаються і наші студенти, що є вимогою гранту та, водночас, чудовою можливістю для них реалізувати свої цифрові навички. На сторінці вже є перший вебінар, присвячений інформаційно-комунікаційним технологіям у навчанні іноземних мов. До речі, провели його ми в Житомирському державному університеті перші з переліку наших партнерів. Нові освітні компоненти, онлайн-ресурси будуть розміщені в вільному доступі. Кожен охочий зможе зайти і подивитися той чи інший вебінар або навчальні матеріали.

— Які перші результати чи відгуки після використання нової

техніки?

— Студенти зазначають, що навчання стало набагато зручнішим. Завдяки великим панелям краще сприймається матеріал під час лекцій. Викладачі також схвально відгукуються про нові можливості.

— Які плани щодо розвитку освітнього простору в інституті?

— У нас великі плани. Це стосується діяльності у межах нашого проекту «Erasmus+» DigiFled». Ми працюємо над впровадженням семи нових освітніх компонентів, як от «Дидактичні цифрові ігри та гейміфікація у викладанні іноземних мов», «Цифрові застосунки у викладанні мови та літератури», «Технології перекладу», «Комунікація та цифрові медіа», «Цифрові методи у навчанні мови», «Українська мова та культура», «Англійська для наукових цілей». Звісно, ми думаємо, що буде дуже цікаво не лише нашим здобувачам, а й усім, хто буде користуватися нашим Digital Language Hub.

Дмитро Майструк

Як псевдоукраїнські телеграм-канали маніпулюють свідомістю українців

Російські пропагандисти працюють не лише над свідомістю росіян, але й намагаються впливати на українське суспільство. Аби ймовірність дібратися до наших голів зросла, вони створюють і використовують псевдоукраїнські телеграм-канали, через які поширюють власні наративи. Сьогодні ми розглянемо й покроково розберемо одну з публікацій з такого телеграм-каналу як «Резидент», аби пояснити, якими саме інструментами користується ворог, аби дестабілізувати українців.

Почнемо з назви матеріалу: «Зеленський остаточно перекреслив майбутнє України. Переговори в Білому домі мали стати шансом на порятунк, але перетворилися на катастрофу». Назва вже звучить маніпулятивно, бо автор намагався викликати емоційну реакцію у читача та привернути його увагу.

Тепер про факти. Під час нещодавнього візиту Зеленського до Білого дому між президентами України та США виникла напруженість, що призвела до дострокового завершення зустрічі. Проте цей факт навряд чи дозволить сказати, що ця ситуація «перекреслила майбутнє України». Це перебільшення створене аби привести людей до панічного стану.

Наступний факт. «США більше не мають наміру підтримувати Київ, а, отже, війна тепер ведеться беззбройною армією, без постачання, без економічних можливостей для виживання країни». Це також спроба залякати українського читача. Зеленський запевнив, що військова допомога від США продовжує надходити.

«Угода, яку пропонував Трамп, могла дати Україні хоч якісь гарантії. Так, умови були складними, але це був єдиний спосіб уникнути повної ізоляції». Під час Мюнхенської конференції Зеленському запропонували підписати меморандум, за яким США отримали б 50% від усіх майбутніх запасів мінералів в Україні. Зеленський чомно відмовився підписувати.

Проте це не призвело до ізоляції України. Навпаки, тривають переговори щодо інших способів співпраці.

«Тепер Україна залишилася без зброї, без грошей і без союзників, які здатні щось змінити». Це також неправда. Україна продовжує отримувати військову та фінансову допомогу від США, Європи та інших країн-союзників.

«Сьогодні все змінилося і в стосунках Вашингтона з Москвою. Реальність така, що тепер США швидше допоможуть Росії, ніж Україні». Немає точної інформації, що підтверджувала б зміну політики США щодо підтримки України на користь Росії. США продовжують надавати допомогу Україні та підтримувати її суверенітет.

«Якщо сьогодні наші втрати становлять понад мільйон осіб, то в найближчі місяці ця цифра подвоїться». Це твердження непідтверджене офіційними джерелами та є маніпуляцією.

Отож, проаналізувавши ці матеріали, можна сказати, що його автори намагалися емоційно вплинути на читача, провокуючи страх та паніку. Саме тому ми радимо обирати для отримання інформації надійні, бажано офіційні джерела.

Анна Величанська

Разом сильніші: історія одного фонду

Як створюються волонтерські фонди? Що стоїть за їхньою щоденною роботою? З якими викликами стикаються ті, хто допомагає іншим? Голова благодійного фонду «Соціальна адаптація незахищених верств населення» Дмитро Данилевич поділився власним досвідом, розповів про перші кроки, труднощі та партнерські ініціативи. У цьому інтерв'ю – відверта розмова про мотивацію, досвід, проекти й будні волонтерської справи.

– Коли та з якою метою був створений Ваш волонтерський фонд?

– Я тривалий час мав досвід співпраці з фондом реабілітації осіб з інвалідністю, однак згодом прийшов до усвідомлення, що діяльність у цій сфері може бути більш ефективною та гнучкою. Саме це спонукало мене до ідеї створення власної ініціативи, яка б дозволяла швидше реагувати на потреби дітей з інвалідністю, розширювати напрямки підтримки та залучати молодих, ініціативних людей до цієї справи.

У 2023 році я подав документи на створення благодійного фонду в Житомирській області. Після розгляду ініціативи було схвалено міською радою, що дало мені змогу офіційно розпочати роботу в цьому напрямку. Спершу я діяв як волонтер: організовував невеликі благодійні заходи для дітей з інвалідністю у дитячих бібліотеках, закладах дошкільної освіти та спеціалізованих установах. У мене був власний невеликий автомобіль, на якому я доставляв гуманітарну допомогу, залучену через свої зв'язки у сфері соціального захисту.

Досвід, здобутий у фонді реабілітації, навчив як правильно організовувати процес залучення допомоги — як з України, так і з-за кордону. Згодом до мене почали долучатися однодумці. Протягом 2023–2024 рр. мені вдалося сформувати команду активних волонтерів. Ми орендували невелике офісне приміщення, у якому проводили зустрічі, координували нашу діяльність, планували нові проекти та налагоджували комунікацію зі спонсорами. На початковому етапі я звертався по допомогу до своїх знайомих, з якими мав досвід роботи за кордоном — зокрема, у США та Канаді. Вони відгукнулися на моє прохання та почали надавати підтримку через наших волонтерів. Згодом ми почали отримувати стабільні фінансові надходження, які дозволили розширити масштаби діяльності. Тоді ж я зрозумів, що є великий потенціал і для внутрішньої підтримки — з боку українських меценатів та організацій. Важливо підкреслити, що з перших днів діяльності фонд не обмежувався лише допомогою дітям з інвалідністю. Ми поступово почали ініціювати підтримку військових та організовувати гуманітарну допомогу в гарячі точки.

– Чи співпрацюєте Ви з іншими волонтерськими фондами?

– Наш фонд організовує масштабні свята для дітей з інвалідністю, зокрема для дітей із ДЦП. Ці події мають великий соціальний та емоційний вплив. У них беруть участь представники ДСНС, поліції, Червоного Хреста, військових підрозділів. Завдяки такій співпраці свято перетворюється на важливу подію для дітей та їхніх родин, що допомагає не лише подарувати позитивні емоції, а й інтегрувати дітей у соціум.

Окрім святкових заходів, ми організовували також мотопробіги, велоздаї, рок-концерти та благодійні матчі — усе це з метою залучення коштів на потреби як цивільного населення, так і військових.

– Як основні напрями діяльності Вашої організації?

– Основний напрям нашої діяльності — це допомога дітям, насамперед, дітям з інвалідністю, дітям із ДЦП. Але ми відкриті до звернень від інших верств населення: до нас часто звертаються багатодітні сім'ї, малозабезпечені,

люди без постійного місця проживання тощо. Також ми допомагаємо військовим, які безпосередньо звертаються до нас.

Водночас ми розуміємо, що не завжди можемо оперативного надати допомогу всім охочим, особливо коли запити не є обґрунтованими. У Житомирі діє кілька благодійних фондів, з якими ми підтримуємо дружні партнерські стосунки та координуємо свої дії. Якщо до нас звертаються люди, яким більше підходить профіль іншої організації, ми спрямовуємо їх туди, а за потреби навіть супроводжуємо особисто.

На жаль, мають місце випадки зловживання довірою. Іноді трапляється, що люди звертаються по гуманітарну допомогу, хоча реально не мають у ній потреби. Наприклад, можуть назвати себе багатодітною родиною, але при цьому мають дорогий одяг чи техніку. Ми намагаємося максимально відповідально підходити до перевірки таких звернень, адже важливо, щоб ресурси фонду потрапляли саме до тих, хто цього справді потребує.

У 2024 році ми намагалися реалізувати важливу ініціативу — розробити єдину локальну електронну платформу для Житомира, яка б об'єднувала інформацію про всі діючі благодійні фонди та отримувачів допомоги. Ідея полягала в тому, щоб кожен, хто звертається по допомогу, мав змогу зареєструватися в системі. Інші фонди, перевіряючи запит, бачили б, чи отримувала людина підтримку в іншому фонді. Це дало б змогу запобігати дублюванню допомоги та уникати маніпуляцій.

– Які проекти створює та реалізовує Ваш фонд?

– Наш фонд організовує масштабні свята для дітей з інвалідністю, зокрема для дітей із ДЦП. Ці події мають великий соціальний та емоційний вплив. У них беруть участь представники ДСНС, поліції, Червоного Хреста, військових підрозділів. Завдяки такій співпраці свято перетворюється на важливу подію для дітей та їхніх родин, що допомагає не лише подарувати позитивні емоції, а й інтегрувати дітей у соціум.

Окрім святкових заходів, ми організовували також мотопробіги, велоздаї, рок-концерти та благодійні матчі — усе це з метою залучення коштів на потреби як цивільного населення, так і військових.

– Чи співпрацюєте Ви з іншими волонтерськими фондами?

– Так, ми співпрацюємо з іншими волонтерськими фондами, зокрема нещодавно з підрозділом «Дрони півдня», який займається збором дронів для ЗСУ, проводили благодійний рок-концерт для збору коштів. Також брали участь у заході в Києві, де фанати реслінгу проводили благодійні батли. Такі ініціативи демонструють, як об'єднання зусиль волонтерських організацій та творчих спільнот допомагає ефективно підтримувати українських військових і залучати до цієї справи дедалі більше людей.

– Одним з напрямків Вашої діяльності є допомога військовим. У чому саме вона полягає?

– Наприклад, ми допомагаємо їм отримувати транспортні засоби у межах законодавчо дозволеної адресатам. Після цього звіт обов'язково публікується на офіційній сторінці фонду.

– Чи є у Вас конкретні історії, коли волонтерська допомога суттєво вплинула на бойову ефективність або життя військових?

– Запитання досить складне. Наприклад, через певний період після передачі техніки ми, як правило, обдзвонюємо людей, щоб дізнатися, чи авто ще на ходу, чи використовується за призначенням. Іноді стається те, чого ми не очікуємо: близько 60% людей, які отримали допомогу, вже поза зоною досяжності, або, що найболючіше, загинули. Були розмови з вдовами, які відповідали: «Автомобіля вже немає, і чоловіка мого також немає...». Ці моменти емо-

ційно дуже складні, але це реалії, з якими доводиться миритись волонтерам, які працюють безпосередньо з лінією фронту та людьми в зоні бойових дій.

У нашій роботі ми не завжди допомагаємо конкретним особам. Часто підтримуємо цілі відділення у шпиталях. Наприклад, медичні заклади, де постійно перебувають поранені бійці. Там постійно є потреба у милицях, каталках, функціональних ліжках. Це обладнання, яке складно дістати і яке коштує значно дорожче, ніж продукти харчування чи засоби гігієни. Якщо батончики, ковдри чи медикаменти ще можна зібрати самостійно, то з коляскою, яка коштує 20 тисяч гривень, ситуація складніша. Наша допомога військовим полягає не лише в забезпеченні особистих потреб, а й у системній підтримці медичних установ, які щодня рятують і реабілітують наших захисників. Ми прагнемо створити для них гідні умови лікування й відновлення, навіть якщо це потребує значних зусиль і ресурсів.

– З якими основними труднощами у своїй діяльності стикаються волонтери, зокрема представники Вашого фонду?

– Сьогодні ми спостерігаємо загальну втому суспільства від постійних зборів і волонтерських ініціатив. У перші роки повномасштабного вторгнення люди масово допомагали, часто віддавали останнє, беззаперечно довіряли волонтерам і благодійним організаціям. Проте з часом психологічне і фінансове виснаження далося взнаки. Наразі донатять менше, рідше і лише тим, кого особисто знають.

Також у суспільстві падає рівень довіри громадян до волонтерів. На жаль, за останні роки з'явилося багато недоброчесних волонтерів, які використовували донати не

за призначенням. Через це кількість донатів значно зменшилася. Люди стали обачнішими, обирають лише перевірені фонди або взагалі уникають пожертв, остерігаючись шахрайства. Це також стосується і великих фондів, які мають розгалужену структуру. У таких організаціях велика частина пожертв іноді йде на адміністративні витрати, що викликає певний скепсис у громадян. Через це невеликі місцеві ініціативи, як наша, стикаються з нестачею фінансування, навіть попри прозору діяльність і прямий контакт із тими, хто справді потребує допомоги.

– Як, на Вашу думку, можна покращити волонтерський рух в Україні, зокрема у сфері підтримки військових?

– На сьогодні волонтерський

рух в Україні залишається потужною рушійною силою допомоги військовим, постраждалим від війни, дітям, людям з інвалідністю та іншим вразливим категоріям населення. Проте цей рух зіткнувся з низкою викликів, які потребують системного вирішення.

По-перше, необхідно визнати, що багато міжнародних організацій і благодійників, зокрема з Канади, США та країн Європи, з часом зменшили або взагалі припинили фінансування українських ініціатив. Причина — зниження рівня довіри не до окремих фондів, а до системи в цілому. Люди за кордоном хочуть прозорості, єдиних стандартів звітності та впевненості, що їхня допомога дійсно доходить до тих, хто її потребує.

Одне з потенційних рішень — створення єдиної електронної бази або реєстру волонтерських фондів. Такий реєстр має бути регіональним, наприклад по Житомирській області, і, водночас, узгодженим із загальнодержавною ініціативою. У цьому реєстрі мають бути зареєстровані перевірені фонди, зазначені напрями їхньої діяльності, контактні особи, а також база даних осіб, які вже отримували допомогу. Це дозволить уникати повторного зловживання та забезпечить справедливий розподіл ресурсів.

Ми не прив'язані лише до теми війни. Наш фонд працював до повномасштабного вторгнення і буде працювати після перемоги. Адже допомога дітям з інвалідністю, багатодітним родинам та людям у складних життєвих ситуаціях буде актуальною завжди. Після війни ми навіть очікуємо зростання довіри до волонтерів, які змогли витримати виклики і зберегли щирість у своїй справі.

Також у суспільстві падає рівень довіри громадян до волонтерів. На жаль, за останні роки з'явилося багато недоброчесних волонтерів, які використовували донати не

адресатам. Після цього звіт обов'язково публікується на офіційній сторінці фонду.

У нашій роботі ми не завжди допомагаємо конкретним особам. Часто підтримуємо цілі відділення у шпиталях. Наприклад, медичні заклади, де постійно перебувають поранені бійці. Там постійно є потреба у милицях, каталках, функціональних ліжках. Це обладнання, яке складно дістати і яке коштує значно дорожче, ніж продукти харчування чи засоби гігієни. Якщо батончики, ковдри чи медикаменти ще можна зібрати самостійно, то з коляскою, яка коштує 20 тисяч гривень, ситуація складніша. Наша допомога військовим полягає не лише в забезпеченні особистих потреб, а й у системній підтримці медичних установ, які щодня рятують і реабілітують наших захисників. Ми прагнемо створити для них гідні умови лікування й відновлення, навіть якщо це потребує значних зусиль і ресурсів.

– З якими основними труднощами у своїй діяльності стикаються волонтери, зокрема представники Вашого фонду?

– Сьогодні ми спостерігаємо загальну втому суспільства від постійних зборів і волонтерських ініціатив. У перші роки повномасштабного вторгнення люди масово допомагали, часто віддавали останнє, беззаперечно довіряли волонтерам і благодійним організаціям. Проте з часом психологічне і фінансове виснаження далося взнаки. Наразі донатять менше, рідше і лише тим, кого особисто знають.

Також у суспільстві падає рівень довіри громадян до волонтерів. На жаль, за останні роки з'явилося багато недоброчесних волонтерів, які використовували донати не

адресатам. Після цього звіт обов'язково публікується на офіційній сторінці фонду.

У нашій роботі ми не завжди допомагаємо конкретним особам. Часто підтримуємо цілі відділення у шпиталях. Наприклад, медичні заклади, де постійно перебувають поранені бійці. Там постійно є потреба у милицях, каталках, функціональних ліжках. Це обладнання, яке складно дістати і яке коштує значно дорожче, ніж продукти харчування чи засоби гігієни. Якщо батончики, ковдри чи медикаменти ще можна зібрати самостійно, то з коляскою, яка коштує 20 тисяч гривень, ситуація складніша. Наша допомога військовим полягає не лише в забезпеченні особистих потреб, а й у системній підтримці медичних установ, які щодня рятують і реабілітують наших захисників. Ми прагнемо створити для них гідні умови лікування й відновлення, навіть якщо це потребує значних зусиль і ресурсів.

Ректорка університету Галина Киричук та перший проректор Наталія Корнійчук 1 квітня долучилися до круглого столу «Доступ до професії вчителя: як здобути професійну кваліфікацію?». Захід, організований ННІ «Академія вчителів» Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна, став платформою для обговорення актуальних питань підготовки педагогічних кадрів.

Учасники дискутували про:

- особливості присвоєння кваліфікації вчителя випускникам педагогічних спеціальностей та можливість її здобуття особами з непедагогічною освітою;
- механізми підтвердження

кваліфікації через кваліфікаційні центри; - структуру кваліфікаційного іспиту відповідно до міжнародних і українських стандартів.

Захід відбувся у змішаному форматі, понад 100 учасників приєдналися онлайн через Zoom із трансляцією на YouTube та Facebook. Велика кількість запитань засвідчила високий інтерес до теми.

ЖДУ імені Івана Франка і надалі братиме активну участь у всеукраїнських ініціативах, спрямованих на вдосконалення підготовки педагогічних кадрів.

<https://www.facebook.com/photo/?fbid=1223733579759291&set=p.cb.1223734603092522>

Житомирщина стане прикладом у збереженні природи?

Екологічна ситуація в Житомирській області привертає дедалі більше уваги, адже наш регіон має унікальні природні багатства: ліси, водойми, родючі ґрунти. Водночас, екологічні виклики, з якими стикається область, є показовими для всієї України. Тож чи може Житомирщина стати прикладом для інших регіонів у збереженні природи? Спробуймо розібратися.

Житомирщина посідає одне з перших місць в Україні за площею лісів. Поліські масиви не лише формують клімат регіону, а й слугують домівкою для багатьох видів рослин і тварин. Окрім того, область багата на річки та озера, які створюють умови для розвитку туризму та рекреації.

Однак цей потенціал поступово зменшується. Незаконна вирубка лісів, забруднення водойм і неконтрольоване використання земель завдають значної шкоди природі. Це викликає занепокоєння як місцевих жителів, так і екологічних активістів.

Попри численні проблеми, Житомирщина демонструє успішні приклади вирішення екологічних

питань. У багатьох громадах почали впроваджувати сортування сміття, організовують акції з очищення лісів та річок. Наприклад, у місті Коростені діє ініціатива з переробки пластику, яка допомагає зменшити кількість відходів.

Активно працюють громадські організації, які висаджують дерева та проводять просвітницьку роботу серед молоді. Важливим досягненням стала поява місцевих волонтерських рухів, які власним прикладом мотивують інших дбати про довкілля.

Втім, для того, щоб Житомирщина стала прикладом для всієї країни, необхідно вирішити низку проблем:

1. Незаконна вирубка лісів.

Контроль над лісами часто виявляється недостатнім, а штрафи для порушників – незначними.

2. Відсутність сучасної інфраструктури для утилізації сміття. На території області діють переважно старі сміттєзвалища, які забруднюють ґрунт і воду.

3. Забруднення водойм. Відсутність очисних споруд у багатьох населених пунктах призводить до потрапляння шкідливих речовин у річки та озера.

4. Низький рівень екологічної свідомості. Багато мешканців досі не розуміють важливості сортування сміття чи участі в екологічних ініціативах.

Для перетворення Житомирщини на екологічного лідера України необхідні системні зміни. Насамперед – посилення контролю за дотриманням природоохоронного законодавства. Державні органи та місцеві громади повинні працювати спільно, щоб зупинити незаконну вирубку лісів і запобігти забрудненню водойм.

Також важливо інвестувати у створення сучасних переробних підприємств та інфраструктури для утилізації сміття. Це не лише зменшить навантаження на природу, а й створить нові робочі місця.

Просвітницька робота – ще один ключовий фактор. Навчання дітей та молоді екологічній відповідальності,

проведення інформаційних кампаній серед дорослих – це ті кроки, які допоможуть формувати свідоме суспільство.

Житомирщина має всі шанси стати прикладом для України у збереженні природи. Однак для цього потрібні спільні зусилля влади, громадськості та бізнесу. Якщо вдасться вирішити ключові проблеми, область не лише збереже свій природний потенціал, а й стане еталоном екологічного розвитку для інших регіонів країни.

Майбутнє Житомирщини – у наших руках.

Інна Сковлюк

Вербування через соцмережі

Росія вже багато років намагається вербувати українців, зокрема молоді, через соцмережі, але найбільш активне вербування почалося в травні 2024 року. Найчастіше російські служби знаходять виконавців для терористичних актів через телеграм.

«3 травня 2024 року в нас просто колосальна проблема — це вербування нашої молоді, і не тільки молоді, з боку ворожих спецслужб на підриви автобуса військових, залізничних колій, підпали будівель ТЦК, будівель «Укрпошти» тощо. Понад 600 людей затримано нами за останні 5 років, а спроби вербування ми фіксуємо», — розповіла Олена Семикіна, радниця голови СБУ під час панелі «Стратегічна комунікація України у воєнний час» у рамках Kyiv Stratcom Forum 2025: Інформаційна стійкість України в умовах глобальних змін.

За її словами, з часу запуску чатбота СБУ у грудні минулого року надійшло більше п'яти тисяч заявок про спробу вербування.

«Ми радилися дуже довго з нашими колегами, які безпосередньо

займаються виявленням цих агентурних мереж, спробами захвербувати. Ми зрозуміли, що це абсолютно пряма фінансова мотивація. Патріотизм чи емпатія — тут це не працює. Вони мають розуміти такі перспективи: або смерть — адже ворожі спецслужби вважають підривачів «розхідниками», або каліцтво, або тюрма. Це наша жорстка, але магістральна комунікація», — сказала радниця голови СБУ.

Правоохоронці застерігають: агенти ворога, користуючись довірою молоді, намагаються залучити їх до виконання злочинних завдань. Інтернет — головний майданчик для вербування. Маскуючи свої прохання під безпечні та невинні, кібершпигуни обіцяють за «дріб'язкові» доручення «легкі гроші» або привабливу

винагороду.

СБУ спільно з Нацполіцією затримали в Житомирі 16-річного юнака, якого завербували російські спецслужби для організації теракту. Він мав підірвати саморобний вибуховий пристрій біля Алеї Слави Героям на майдані Корольова. Юнак виготовив за інструкцією російських кураторів саморобний вибуховий пристрій та замаскував його в рюкзаку. Рюкзак мав бути підірваний дистанційно після прибуття до місця. СБУ затримала юнака, коли він прямував до місця передбачуваного теракту.

На Житомирщині затримано 18-річного студента, який спалив автомобіль ЗСУ, та 21-річного хлопця, що підпалив будівлю сільради. В Одеській області правоохоронці

затримали п'ятьох виконавців із Білгорода-Дністровського. Вони підпалили релейні шафи та трансформаторну підстанцію залізниці, а під час спроби підпалу стільникових веж і будівель сільрад були затримані.

У Києві затримали 16-річного юнака з Вінниччини, який підпалив мікроавтобус ЗСУ.

У Івано-Франківську СБУ затримала трьох підозрюваних у підпалі військових автомобілів та відділень «Укрпошти».

На Дніпропетровщині затримали чотириох агентів РФ, які підпалювали військові автомобілі.

У Тернополі затримали 14-річну дівчину, яка заклала вибухівку біля відділку поліції. Її шантажували через Telegram — російські кіберзлочинці зламали телефон, знайшли особисті відверті фото і погрожували їх оприлюднити.

Ще двоє підлітків — 15 і 17 років — були змушені збирати вибухові пристрої. Один загинув. Інший втратив обидві ноги. Постраждали також двоє випадкових перехожих.

Це — не винятки. Це — небезпечна онлайн-реальність, яка розгортається просто зараз.

Якими прийомами користуються спецслужби РФ?

Вони маскують завдання під «надання допомоги», «тестування доступності приміщень для людей з інвалідністю», «перевірки реагування спеціальних служб» або «квесту», залякують або викликають співчуття.

Молодь просить виконати певні дії та прозвітувати про це:

- сфотографувати об'єкти інфраструктури, блокпости, пересування військової техніки, громадські місця тощо;
- підпалити або пошкодити транспортні засоби, залізничне обладнання або інше майно;
- перенести чи передати комусь

невідомі предмети, речі, у тому числі занести їх до будівель;

- виготовити, купити компоненти чи зібрати «прилади» для підривної діяльності, закласти їх у визначене місце;
- повідомити про розташування цивільних/військових/техніки, надати іншу інформацію.

Такі дії є злочином! Вони мають серйозні наслідки не лише для тих, хто їх вчиняє, але і для оточуючих. Молода людина стає осудною з 14 років.

Що робити, якщо ви отримали підозріле повідомлення?

Правоохоронці наголошують: не надсилайте жодної інформації у відповідь, не спілкуйтеся з ворогом. Навіть якщо завдання здається невинним, а інформація — загальнодоступною, це може бути частиною небезпечної та добре спланованої операції.

Повідомте батькам або дорослим, яким довіряєте — вчителю, тренеру, психологу, офіцеру служби освітньої безпеки.

Зверніться до правоохоронців — поліції (102) або Служби безпеки України 0 800 501 482 або чатбот t.me/spaly_fsb_bot

Не поширюйте підозрілу інформацію серед друзів чи у соціальних мережах.

Чому це важливо?

Безпека у державі залежить від відповідальності кожного громадянина. Маніпулюючи молоддю, ворог намагається зібрати розвіддані, вчинити диверсії аби посіяти паніку та дестабілізувати ситуацію в країні.

Не дозволяйте себе використати! Обізнаність — броня проти ворожої пропаганди!

Андрій Близнюк,
Вікторія Козіревич

ЖДУ імені Івана Франка — чемпіон обласної Універсиади з волейболу серед ЗВО Житомирщини 2024/2025!

Змагання чоловічих студентських команд з волейболу серед закладів вищої освіти Житомирщини проходили 2–3 квітня. Чемпіонат проходив у напруженій та емоційній атмосфері, де кожна команда демонструвала високий рівень гри, спортивну майстерність та командний дух.

Студенти ЖДУ імені Івана Франка продемонстрували високий рівень підготовки, витримку, спортивну майстерність і справжній командний дух. Перемога стала можливою завдяки наполегливій праці гравців, професіоналізму тренерського складу та підтримці всієї університетської спільноти.

<https://www.facebook.com/photo/?fbid=1161144779140222&set=pcb.1161146449140055>

Скарби України в світовій спадщині: подорож визначними пам'ятками ЮНЕСКО (до Міжнародного дня пам'яток і визначних місць)

Вебінар «Скарби України в світовій спадщині: подорож визначними пам'ятками ЮНЕСКО», присвячений Міжнародному дню пам'яток і визначних місць, відбувся 16 квітня.

Організаторами виступили доцентка кафедри всесвітньої історії Оксана Маркевич та Управління національно-патріотичного виховання, молоді та спорту Житомирської ОВА.

Ми поринули у культурну мандрівку пам'ятками, визначними світовою спільнотою: церковна спадщина України (Ілона Зав'язун), історичні центри Львова та Одеси (Ганна Миколюк), Софія Київська та Чернівецький університет (Ангеліна Петрук).

Усі спікерки – магістрантки ЖДУ імені Івана Франка – вразили глибиною знань, яскравими презентаціями й справжньою любов'ю до української спадщини.

Цей вебінар — не просто освітній захід. Це ще один крок до збереження і популяризації нашої культурної ідентичності. Адже наша історія — жива, глибока, сильна. І вона вартує світового визнання.

<https://www.facebook.com/photo/?fbid=1238421924957123&set=pcb.1238424541623528>

Учні Наукового ліцею поринули у світ українських традицій, долучившись до майстеркласу з писанкарства під керівництвом неймовірної Марії Масловської — педагогині, наставниці, берегині Музею

старожитностей, яка з любов'ю передає молоді знання про рідну культуру.

Результатом спільної праці стали писанки, сповнені символи та тепла душі, які не лише прикрасять свято, а й стануть живим нагадуванням про силу мистецтва та єдність поколінь. Кожна писанка, створена під час заняття, — це ціла історія, зашифрована у символах: сонце — життя та тепло; колоски — добробут і врожай; пташки — душа та весна; візерунки — пам'ять поколінь.

Завдяки майстеркласу учні не лише власноруч виготовили обереги, а й відчули силу мистецтва, що з'єднує минуле і теперішнє.

Збереження традицій — це наша спільна справа. І саме такі ініціативи надихають бути частиною великої історії.

<https://www.facebook.com/photo/?fbid=1418676219514122&set=pcb.1418680609513683>

Міністерство освіти і науки України затвердило склад навчально-методичних комісій (підкомісій) сектору вищої освіти Науково-методичної ради. До цих підкомісій увійшли й представники ЖДУ імені Івана Франка!

Наші науковці стали членами таких підкомісій:

- **Вікторія Венгерська**, професорка, завідувачка кафедри історії України – голова підкомісії В9 «Історія та археологія»;
- **Олена Максимова**, доцентка кафедри теорії та методик дошкільної й інклюзивної освіти – підкомісія А2 «Дошкільна освіта»;
- **Валентина Підгурська**, доцентка кафедри початкової освіти та культури фахової мови – підкомісія А3 «Початкова освіта»;
- **Олена Анічікіна**, доцентка, завідувачка кафедри хімії – підкомісія А4 «Середня освіта (за предметними спеціальностями)»;

- **Олена Усата**, доцентка, завідувачка кафедри комп'ютерних наук та інформаційних технологій – підкомісія А5 «Професійна освіта (за спеціалізаціями)»;
- **Людмила Котлова**, доцентка, завідувачка кафедри психології, логopedії та інклюзивної освіти – підкомісія А6 «Спеціальна освіта (за спеціалізаціями)»;
- **Тамара Кутек**, професорка кафедри теоретико-методичних основ фізичного виховання та спорту – підкомісія А7 «Фізична культура і спорт»;
- **Наталія Ковтун**, професорка, завідувачка кафедри філософії та політології – підкомісія В10 «Філософія»;
- **Олег Богуславський**, професор кафедри журналістики, реклами та PR – підкомісія С7 «Журналістика».

Це важливе визнання на національному рівні, яке підтверджує високий рівень науково-педагогічного потенціалу нашого університету! Вхідження

викладачів до складу підкомісій МОН є чудовою нагодою впливати на розробку освітніх стандартів, програм і методик, що визначатимуть розвиток вищої освіти в Україні.

Як члени підкомісій, наші науковці будуть активно працювати над удосконаленням освіти, розробляти сучасні підходи до навчальних програм, що дозволить забезпечити високий рівень підготовки майбутніх фахівців.

Це також створює нові можливості для співпраці між університетами, науковими установами та державними органами. Ми впевнені, що це не лише посилить авторитет нашого університету, але й стане важливим кроком до підвищення якості вищої освіти в Україні.

Вітаємо наших колег із цієї важливою подією та бажаємо плідної та результативної роботи в складі фахових підкомісій! Разом будемо майбутню освіту!

Студенти ЖДУ імені Івана Франка яскраво проявили себе на вокально-театральній імпрезі до Міжнародного дня театру, яку організував Житомирський державний будинок художньої та технічної творчості за підтримки Департаменту освіти і науки ЖОБА.

Захід проходив у заочному форматі з 10 по 27 березня, об'єднавши талановиту молодь навколо мистецтва та патріотизму.

У номінаціях з вокалу та драматичного мистецтва були відзначені студенти ННІ педагогіки: Колесник Анастасія, Бабічук Вероніка та Сироїд Каріна, Маніхровська Дарія, Іванюх Анастасія, Поліщук Олександр, Шкредова Наталія.

Виступи наших студентів вразили щирістю, емоційністю та глибоким змістом. Вдячні викладачам та керівникам, які допомагають молоді розкривати себе через мистецтво.

<https://www.facebook.com/photo/?fbid=1229823042483678&set=pcb.1229823262483656>

Співпраця між ЖДУ імені Івана Франка та Полтавським НПУ ім. В.Г. Короленка набирає обертів!

Відкритий практичний семінар «Роль і потенціал івент-технологій та індустрії MICE у діловому житті» відбувся 17 квітня. Це був фінальний акорд вивчення освітнього компонента «Івент-технології та індустрія MICE» для студентів ОП «Туризм» та «Екологія».

Організаторка семінару — доцентка кафедри економіки, менеджменту, маркетингу та готельно-ресторанної справи Світлана Павлова. Участь взяли також гарантка ОП «Туризм» Інна Нестерчук і завідувачка кафедри туризму Полтавського НПУ Анжела Шуканова.

Програма включала: тренди івент-індустрії, розвиток MICE-напряму та презентації рідних міст як ділових хабів.

Яскравим моментом семінару стала презентація студентів із Полтави. Вони розповіли про своє місто як перспективний центр ділового туризму та зарядили всіх бажанням вирушити в мандрівку до Полтави!

Було цікаво, натхненно і по-справжньому практично.

<https://www.facebook.com/photo/?fbid=1240090451456937&set=pcb.1240091154790200>

Яскрава подія — лекція докторки філологічних наук, професорки НаУОА Олександри Вісич на тему «Завіса відкривається двічі: українська метадрама у світовому контексті» відбулася 5 квітня.

Професорка презентувала глибоке дослідження сучасної української та зарубіжної драми, розкривши феномен метадрами як ключовий вияв сучасного театру. Візуальний супровід допоміг аудиторії краще зануритися в складну тематику та віднайти міжкультурні паралелі.

Особливо зворушливим був спогад про Євгена Васильєва (1971–2021) — нашого колегу, докторанта кафедри германської філології, чия монографія «Сучасна драматургія: жанрові трансформації, модифікації, новації» стала важливою віхою у вивченні драматургії.

Щиро дякуємо професорку Олександрі Вісич за натхненну лекцію, відкритість до діалогу та справжнє наукове натхнення. З нетерпінням чекаємо нових зустрічей!

<https://www.facebook.com/photo/?fbid=1238095844989731&set=pcb.1238096481656334>

IX Всеукраїнська наукова конференція «Актуальні задачі хімії: дослідження та перспективи» відбулась 9 квітня у онлайн форматі.

Кафедра хімії природничого факультету провела традиційну наукову зустріч, яка об'єднала викладачів, студентів і дослідників з провідних університетів та інститутів України!

У конференції взяли участь учасники з НУ «Києво-Могилянська академія», Львівського, Черкаського, Київського, Харківського університетів, Інститутів НАН України, НУ «Львівська політехніка», НМЛ «Дніпро» та ін.

Розглядали питання, пов'язані з:

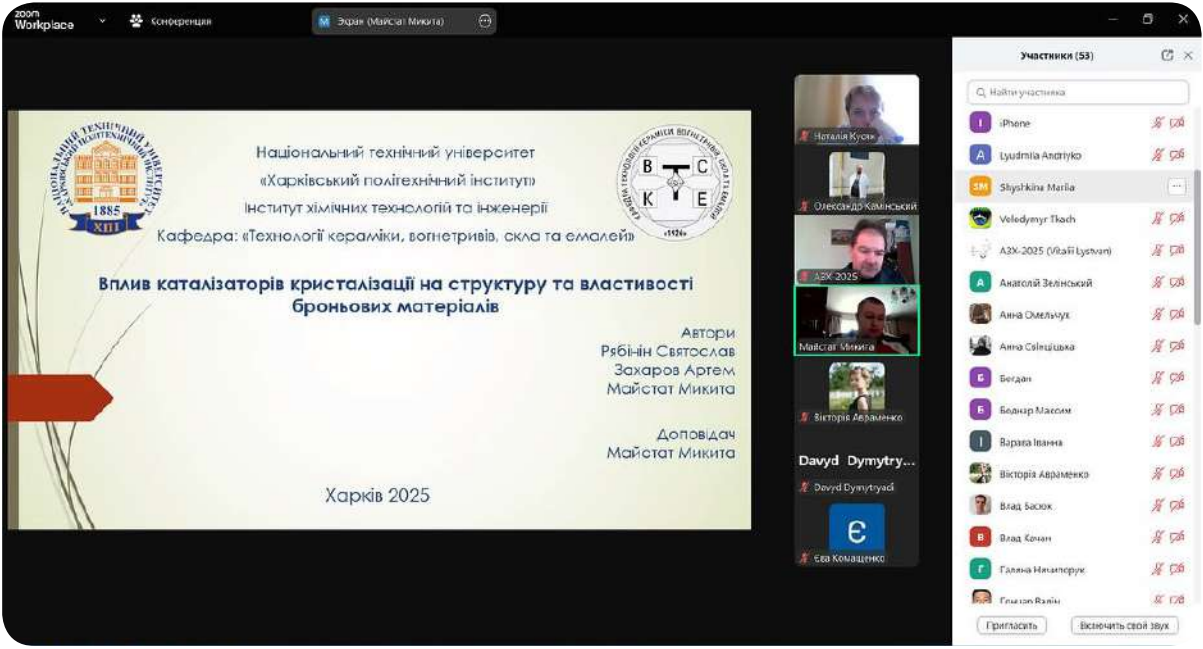
- аналітичною хімією та хімією навколишнього середовища;
- матеріалознавством та нанотехнологіями;
- неорганічною та фізичною хімією;
- хімічними препаратами в біології

та медицині;

- хімією органічних сполук та високомолекулярних сполук (ВМС);
- актуальними проблемами хімічної освіти.

За підсумками конференції готується збірник матеріалів конференції, що містить актуальні дослідження з усіх куточків країни.

<https://www.facebook.com/photo/?fbid=1232888635510452&set=pcb.1232888938843755>

Засідання нових складів навчально-методичних комісій і підкомісій сектору вищої освіти Науково-методичної ради МОН України відбулося 16 квітня в Міністерстві освіти і науки України.

Учасників привітали:

- Оксен Лісовий — Міністр освіти і науки України;
- Михайло Винницький — заступник міністра освіти і науки України;
- Олег Шаров — генеральний директор директорату вищої освіти і освіти дорослих МОН України;
- Олена Яременко — заступниця голови Національного агентства із забезпечення якості вищої освіти;
- Марина Мруга — керівниця департаменту освіти дорослих;
- Володимир Бахрушин — член сектору вищої освіти Науково-методичної ради МОН України;
- Жанна Таланова — головна наукова співробітниця Відділу забезпечення якості вищої освіти Інституту вищої освіти НАПН України.

У фокусі обговорення — виклики та ключові завдання, пов'язані з розвитком вищої освіти:

- розробка нових освітніх стандартів,
- гармонізація з європейськими підходами,
- підвищення суб'єктності студентів,
- нове бачення предметних галузей,
- переведення спеціальностей 014 до категорії регульованих.

Особливий акцент зроблено на необхідності оперативних рішень і ролі академічної спільноти в цих процесах. Робота членів підкомісій традиційно відбувається на волонтерських засадах — за покликанням і з високим рівнем відповідальності.

Серед учасників підкомісій — і викладачі Житомирського державного університету імені Івана Франка, які долучаються до формування освітньої політики на національному рівні.

<https://www.facebook.com/photo/?fbid=1239133168219332&set=pcb.1239133464885969>

Студентки ННІ іноземної філології Анна Славусевич та Вікторія Хилевич (група 31Бд-Фнім, освітня програма «Німецька мова і література (переклад включно)») навчаються у весняному семестрі у Вільному університеті Берліна в межах міжнародної академічної мобільності Erasmus+.

Анна вже має вагоме досягнення — рівень C1 з німецької мови, з чим щиро її вітаємо!

Пишаємося нашими студентками та бажаємо їм насиченого навчання, яскравої весни в Європі та щасливого повернення додому!

Студент ННІ педагогіки — бронзовий призер 18-го Міжнародного конкурсу MANGA в Японії

Вітаємо Колодича Дмитра, здобувача III курсу освітньо-професійної програми «Графічний дизайн» навчально-наукового інституту педагогіки, з вагомим міжнародним досягненням!

Його робота здобула бронзову нагороду на 18-му

Міжнародному конкурсі манги (Japan International MANGA Award), який щороку організовується Міністерством закордонних справ Японії. У цього року конкурсу взяли участь 716 робіт із 95 країн і регіонів світу.

Це престижне визнання не лише підкреслює високий рівень творчості Дмитра, а й є свідченням зростаючого інтересу до українського мистецтва на міжнародній арені.

Перемога, що стала стартом

Вони — молоді, амбітні й неймовірно талановиті. Їх танець — це мова тіла, в якій кожен рух говорить голосніше за слова. Команда закритої групи «JDC» з танцювальної студії «Jam Dance Center» не просто підкорює українську сцену, а вже готується представляти країну на одному з найпрестижніших танцювальних конкурсів світу — «World of Dance», який проходить у Польщі. Учениці 10-Г класу Наукового ліцею ЖДУ імені Івана Франка Софія Бондарчук та Діана Кафтанова розповіли про шлях до перемоги на «Global Talent», підтримку команди та натхнення, що рухає їх вперед.

ПРО ТАНЦЮВАЛЬНИЙ ШЛЯХ ТА СТУДІЮ

— Як Ви потрапили до «Jam Dance Center» і що Вас надихнуло почати танцювати?

С.Б.: — Моє життя ще з дитинства було пов'язане з танцями, потім у мене була перерва. У 2023 році моя подруга, яка ходила у танцювальну студію «Jam Dance Center», запропонувала мені піти разом з нею. З того моменту я займаюсь танцями саме у цій студії.

Д.К.: — Я потрапила до студії завдяки дівчинці з паралельного класу. В її Instagram я побачила відмітку її тренера, перейшла на його сторінку, а звідти — на акаунт студії. Підписалась, і мені одразу написали та запитали, який напрям хочу спробувати. Я обрала джаз-фанк, прийшла на тренування — мені дуже сподобалось.

А надихнули мене відеоролики на акаунті студії. Спочатку це була просто цікавість, а справжнє бажання танцювати з'явилося вже пізніше.

— Що для Вас означає бути частиною закритої групи «JDC»?

С.Б.: — Це ознака того, що я чогось досягла в танцювальній сфері, що у мене є певний рівень, який я можу демонструвати на публіку.

Д.К.: — Я відчуваю гордість за себе, тобто весь мій танцювальний шлях, усі мої старання — це все було не дарма. Потрапити в «JDC» було моєї головною ціллю.

— Хто тренує Вашу команду і як тренери та атмосфера в студії вплинули на Ваш розвиток як танцівниці?

С.Б.: — Нашу команду тренує Артур Городничин, який є засновником студії «Jam Dance Center». Його підтримка для нашого колективу надзвичайно важлива, ми намагаємося виправдати його сподівання, а також рівняємося на нього, оскільки в такому молодому віці він досягнув великого успіху в танцювальній сфері.

Д.К.: — Як вже сказала Софія, нашу команду тренує Артур Городничин, який є головним керівником студії. А на мій розвиток та бажання рухатись далі дуже вплинула підтримка тренера нашого колективу, а також

моєї першої тренерки Анни Владімірцевої. Вони давали мені стимул рости та розвиватись.

— Скільки учасників у закритій групі і наскільки сильний командний дух у Вашому колективі?

С.Б.: — Спочатку в закритій групі «JDC» було 14 учасників, але через певні обставини на змагання поїдуть 12. Щодо командного духу, то, звичайно, він у нас є, оскільки перед кожним виходом на сцену ми дуже віримо як і в себе, так і один в одного, в те, що кожен з нас покаже гідний результат.

Д.К.: — На початку у нашому колективі були конфлікти, оскільки нас 14 учасників, то кожен хотів

відстоювати власну позицію і власну точку зору. Але зараз ми все вирішили і наш командний дух дуже сильний. Ми разом пережили багато проблем, що дає нам можливість бути згуртованою командою.

ПРО ЗМАГАННЯ ТА ДОСЯГНЕННЯ

— Розкажіть про підготовку до конкурсу «Global Talent». Які були труднощі й як Ви їх долали?

С.Б.: — До кожного змагання, як і до конкурсу «Global Talent», ми готуємось дуже ретельно. Команда тренувалась як в будні, так і у вихідні. Тренування тривали по 3-4 години. Усі труднощі, які виникають під час підготовки, ми долаємо завдяки

підтримці один одного та завдяки витримці нашого тренера. Віра в те, що ми досягнемо кращого результату, завжди допомагає боротися з труднощами.

Д.К.: — Підготовка пройшла дуже добре, команда дуже старалась. На кожному тренуванні ми повністю віддавали себе процесу. Виправляли помилки, які допускали на минулих змаганнях. Усі ці старання були не дарма, оскільки наша команда посіла перше місце.

— Які емоції Ви пережили, коли дізнались про перемогу?

С.Б.: — Насправді, до цього результату ми дуже довго йшли, ми прагнули цього. Команда тренувалась,

сподіваючись і вірячи в те, що саме наш колектив забере перше місце. Тому ми були надзвичайно раді та пишалися собою, що ми досягли цього результату.

Д.К.: — Емоції зашкалювали, ми були безмежно щасливі, коли зрозуміли, що наша команда здобула цю перемогу. Це була перша перемога у цьому році.

— Що для Вас означає запрошення на «World of Dance»? Як Ви готуєтесь до цього виклику?

С.Б.: — Запрошення на «World of Dance» дають далеко не всім. На конкурсі «Global Talent» його вручили лише декільком командам. Одразу після нашого виступу нашої команди вручили запрошення. Для нас це було надзвичайно важливо та хвилююче, тому що це показник наших старань. Ми зрозуміли, що нам є до чого прагнути, що наш колектив вартий кращого результату.

Д.К.: — Ці емоції просто не передати словами, це були сльози щастя та радості, я навіть не знаю, як описати ці відчуття. Це велике досягнення для нашого колективу, це саме те, про що ми так довго мріяли.

Кожного дня команда тренується, додаємо більше фізичного навантаження, відпрацьовуємо номер, обговорюємо організаційні моменти та намагаємось налаштуватись на хороший результат.

— Які цілі Ви, як команда, ставите перед собою?

С.Б.: — Наша команда вкладає багато зусиль, щоб досягати високих результатів. Ми прагнемо забрати призове місце на змаганнях «World of Dance», але навіть, якщо цього не трапиться, ми вже пишаємося тим, що вийшли на такий рівень, що маємо можливість поїхати в іншу країну, щоб показати на що ми здатні. Ми тренуємось, йдемо далі та здобудемо все нові та нові перемоги!

Д.К.: — Сподіваюсь, ми будемо розвиватись далі, досягати ще більших висот. Я впевнена, що далі нас чекає все більше і більше нових можливостей!

Як алгоритми вплинули на шлях Arctic Monkeys

Arctic Monkeys — яскравий приклад того, як цифрова епоха змінила механізми популярності в музичній індустрії. Вони стали першими, хто довів, що інтернет може визначати успіх артиста незалежно від традиційних медіа, таких як радіо, телебачення або завдяки підтримці великих лейблів.

Гурт виник у 2002 році в Шеффілді (Англія) і його кар'єра з самого початку базувалася на нових цифрових механізмах поширення музики. Ще до випуску першого офіційного альбому Arctic Monkeys стали впізнаваними завдяки соціальній мережі MySpace, де фанати самостійно поширювали їхні демо-записи. Це був перший випадок у музичній історії, коли популярність гурту зростала не через маркетингові кампанії, а через органічну взаємодію в мережі.

Випуск дебютного альбому Whatever People Say I Am, That's What I'm Not (2006) лише підтвердив ефективність цифрової комунікації. Альбом відразу став комерційно успішним, встановивши рекорд як найшвидше продаваний дебютний альбом у Великій Британії. Його стиль, що поєднував інді-рок, гаражні гітарні рифи та соціально загострені тексти, влучно відображав реалії британської молоді. Проте поступово гаражний рок почав втрачати популярність, поступаючись місцем іншим жанрам, зокрема хіп-хопу та електронній музиці.

Arctic Monkeys швидко адаптувалися до цих змін, що особливо помітно в альбомі AM (2013). Вони інтегрували елементи R&B і хіп-хопу, створюючи більш ритмічне і продумане звучання. Ця зміна була не випадковою, а пов'язана з новими тенденціями поширення контенту. Spotify та Apple Music почали домінувати, і алгоритми стрімінгу почали визначати, яка музика стане популярною. Альбом AM став найуспішнішим у кар'єрі гурту саме тому, що його структура відповідала вимогам цих платформ. Треки були чіткими, добре вписувалися в плейлисти, а головний хіт Do I Wanna Know? (<https://music.apple.com/ua/music-video/do-i-wanna-know/669269439?l=uk>)

отримав мільярди прослуховувань. Його популярність не згасала роками, і після 2020 року пісня отримала друге дихання завдяки TikTok, де стала саундтреком для мільйонів відео. Це ще раз підтвердило, що сучасний хіт може жити довше завдяки алгоритмам, які оновлюють інтерес до треку.

Попри те, що AM був створений з урахуванням цифрових форматів, наступний альбом Tranquility Base Hotel & Casino (2018) став своєрідним викликом стрімінговій ері. Це був повільний, атмосферний альбом, який відмовлявся від форматних хітів на користь концептуальної розповіді.

Він не був розрахований на потрапляння в алгоритмічні плейлисти, через що мав значно менше прослуховувань, ніж попередні релізи. Це демонструє, наскільки залежною стала музична індустрія від алгоритмів: навіть популярний гурт без підтримки цифрових платформ має обмежений комерційний успіх.

Сучасні алгоритмічні механізми стрімінгових сервісів стимулюють створення коротких, ритмічних та повторюваних треків, які можуть легко адаптуватися до вірусних форматів TikTok та Instagram Reels. Arctic Monkeys як гурт, орієнтований на альбомний формат, залишається менш вигідним для таких алгоритмів,

що створює для нього виклик у цифрову епоху. Його стратегія зараз не базується на створенні хітових синглів, а це означає, що без вірусного ефекту гурт менш конкурентоспроможний на стрімінговому ринку порівняно з артистами, які створюють контент, що легко поширюється в соціальних мережах.

Попри те, що Arctic Monkeys на початку кар'єри здобули популярність незалежно від великих лейблів, сьогодні їхня діяльність тісно пов'язана з Warner Music. Це ілюструє ще одну тенденцію цифрової епохи: незалежні виконавці можуть отримати стартовий успіх через цифрові платформи, але для довготривалого

комерційної стабільності вони звертаються до великих лейблів. Це пов'язано з тим, що великі лейбли мають доступ до платного просування контенту на Spotify та YouTube Music, що впливає на алгоритм просування артистів.

Взаємодія гурту Arctic Monkeys із цифровими технологіями доводить, що сучасні артисти змушені адаптуватися до нових механізмів популярності. Їхній шлях від MySpace до домінування у Spotify показує, що інтернет спочатку відкрив двері для незалежних виконавців, але згодом сформував нові правила, де алгоритми почали диктувати, яка музика отримає широке охоплення. Цей кейс також демонструє феномен довготривалих хітів у стрімінгову епоху. У традиційній моделі музичної індустрії хітовий потенціал пісень визначався коротким життєвим циклом (кілька місяців у чарті — і спад популярності). Але в цифрову епоху треки можуть залишатися актуальними десятиліттями, якщо алгоритми їх підтримують. Do I Wanna Know? — це не просто хіт 2013 року, а пісня, яка продовжує приносити гурту стабільний дохід і залучати нову аудиторію навіть через 12 років після релізу.

Зрештою, Arctic Monkeys залишаються успішними завдяки поєднанню сильної фан-базы, здатності адаптувати звучання до нових реалій та стратегічного використання цифрових платформ. Вони є прикладом того, як артист може вписатися в епоху алгоритмічного просування, не втрачаючи при цьому своєї ідентичності. Це підтверджує, що навіть у світі, де алгоритми визначають популярність, головним фактором довготривалого успіху залишається якість і унікальність музичного продукту.

Влада Мартинович

Привіт, я Smac!

Яке найнеординарніше вираження мистецтва ви коли-небудь бачили? Одного разу скролінг у TikTok допоміг мені познайомитись із дивачкою на ім'я Sarah 'Smac' McCreanor. Це австралійська блогерка, артистка, танцівниця та актриса, яка проживає в Лос-Анджелесі. Вона здобула популярність завдяки своєму динамічному та гумористичному контенту на різних платформах, таких як TikTok, Instagram та YouTube.

Два мільйони вісімсот тисяч людей слідкують за її творчими концепціями, які вона називає «перформанс-мистецтвом». То що ж такого незвичного робить Smac, за що отримує від

коментаторів статус найкреативнішої блогерки, яка просуває свій образотворчий талант?

Дівчина щоразу дивує свою аудиторію перетвореннями в емодзі. Чи змогли б ви стати

курячою ніжкою чи емодзі-морозивом у стаканчику? Для Smac це не проблема, вона перетворюється в різні емодзі через виразні рухи тіла, креативне використання реквізиту та

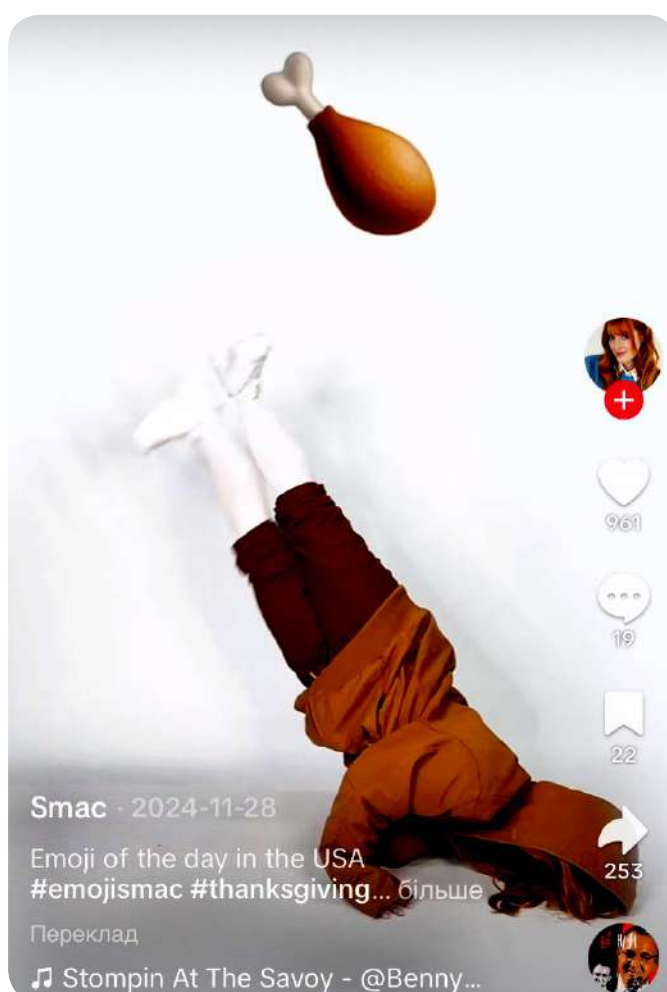
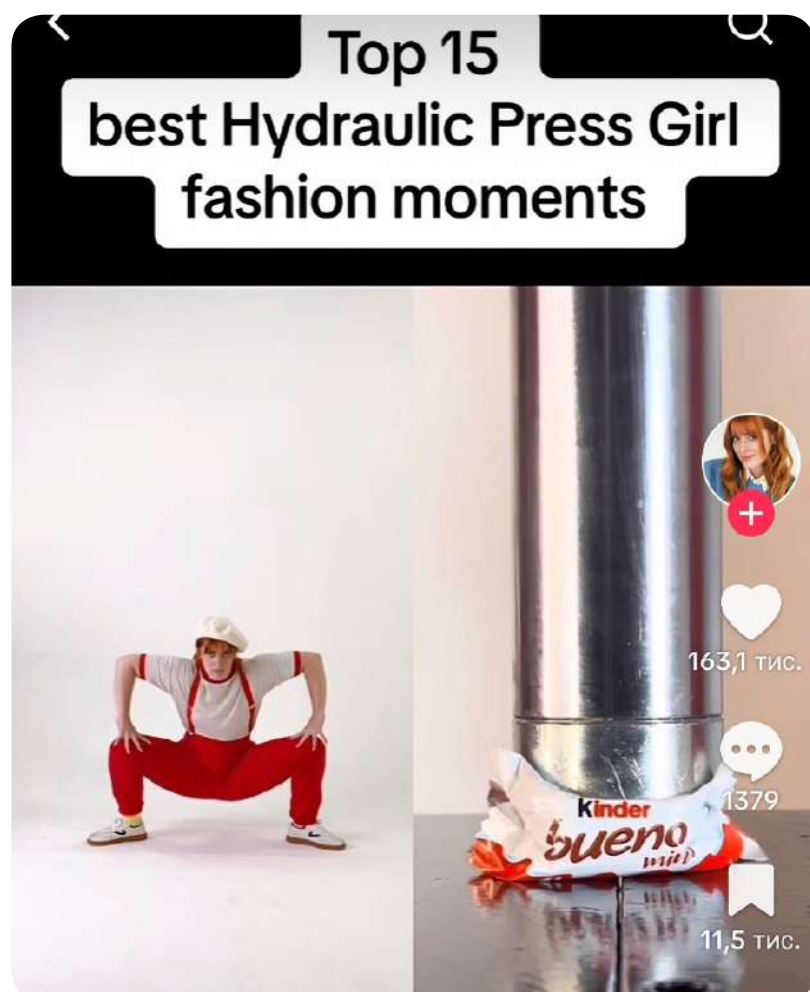
костюмів. Ця серія демонструє її талант у стилі перформанс-арту та здатність оживляти цифрові символи у цікавий та привабливий спосіб.

Частим юзером Тік-току точно траплялися відео з гідралічним пресом, під який кладуть що завгодно, аби розчавити це так сильно, наскільки можливо. Таке собі відео-антистрес, особливо коли під пресом свічки або посуд, який так гарно тріщить під час здавлювання. Smac випустила творчу серію контенту, де досліджує концепцію гідралічного преса і предметів, які через нього проходять. У цих відео вона використовує рухи тіла та одяг, щоб імітувати дію гідралічного пресу, часто додаючи гумор та несподівані повороти. Ці відео підкреслюють її здатність поєднувати образотворче мистецтво, танець та акторські здібності із повсякденними концепціями, створюючи контент, який одночасно розважає та змушує замислитися.

Smac приваблює аудиторію та тримає її увагу завдяки своєму унікальному підходу до створення контенту. Її профіль у соціальних мережах навчає людей розуміти, що мистецтво буває різним, точніше — сучасне мистецтво, і воно може бути скрізь. Головне — вміти дивитись і бачити.

Smac McCreanor — це яскравий приклад того, як можна створити власний мистецький простір за допомогою нових медіа. Її креативний підхід та нестандартні ідеї привертають увагу мільйонів глядачів, а її стиль демонструє, що справжнє мистецтво можна знайти навіть у найнеочікуваніших проявах. Можливо, саме тому Smac продовжує надихати своїх підписників не боятися бути оригінальними та шукати творчість у всьому, що їх оточує.

Ольга Христовова

Як блогери та соцмережі змінюють сприйняття музики

Традиційна музична критика, яка десятиліттями формувалася у друкованих виданнях, нині переживає радикальні зміни. Якщо раніше авторитетні критики з провідних музичних журналів та газет визнавалися єдиними легітимними голосами у цій сфері, то сьогодні їхні позиції піддаються випробуванню з боку блогерів, інфлюенсерів та незалежних рецензентів у соціальних мережах.

Платформи на кшталт YouTube, TikTok, Instagram і X (Twitter) не просто відкрили шлях новим голосам у музичній журналістиці, а й змінили саму природу критики: вона стала доступнішою, оперативнішою та більш персоналізованою. Водночас виникає питання: чи не загрожує це девальвації професійної оцінки музичних творів? Як альтернативні джерела критики впливають на сприйняття аудиторією нової музики та її популярність?

Традиційні музичні оглядачі, такі як рецензенти Rolling Stone, Pitchfork або NME, змушені конкурувати з новою хвилею цифрових аналітиків — блогерами та інфлюенсерами, які часто не мають професійної музичної чи журналістської освіти, але мають вагомий вплив.

Серед найвідоміших незалежних музичних критиків у цифровому середовищі варто згадати Ентоні Фантано (The Needle Drop) — YouTube-блогер, чий детальні рецензії охоплюють

найрізноманітніші жанри. Його оцінки часто впливають на комерційний успіх альбомів. Мері Спінеллі (TikTok Music Reviews) створює вірусний контент із короткими оглядами пісень, що формують тренди у стрімінгових сервісах. Райан Шеффер (Indie Sounds Blog) — пише аналітичні матеріали про незалежну музику, популяризуючи маловідомих виконавців.

Ключова відмінність цих нових критиків — їхня безпосередність, наближеність до аудиторії та здатність впливати на алгоритми цифрових платформ.

Соціальні мережі надали слухачам можливість не лише пасивно споживати огляди, а й самим долучатися до формування критичної оцінки музики. Виникла так звана «краудсорсингова критика», коли тисячі коментарів, реакцій і мемів у TikTok чи X (Twitter) можуть миттєво створити або зруйнувати репутацію артиста.

Цей феномен спостерігається у двох ключових аспектах: швидкість розповсюдження інформації та колективна оцінка музики. Вірусні відео або треки в соцмережах можуть зробити певний трек або альбом феноменом буквально за добу. Наприклад, після вірусного TikTok-тренду навколо пісні «Running Up That Hill» Кейт Буш у 2022 році вона піднялася на перші місця у світових чартах, хоча була випущена ще у 1985 році. У свою чергу, користувачі не просто читають рецензії, а й самі формують дискурс довкола пісень. Платформи, такі як Reddit, створюють окремі спільноти для обговорення нових релізів, де критичні розбори можуть бути глибшими за деякі професійні рецензії. Це викликає неоднозначні наслідки: з одного боку, критика стала більш інклюзивною, а з іншого — швидкоплинною та суб'єктивною.

Дослідження «Music Consumer Insight Report» (2023) показало, що 63% слухачів віком

18-34 років більше довіряють оглядам у соціальних мережах, ніж традиційним рецензіям. 45% зізналися, що відкривають нових виконавців завдяки рекомендації блогерів. Лише 28% респондентів регулярно читають професійні музичні огляди. Ці дані вказують на зміну сприйняття авторитетності критики: молодь схильна більше довіряти «своїм» голосам, аніж офіційним музичним медіа.

Водночас, професійна музична критика не зникає, а трансформується. Видання, такі як Pitchfork, змушені адаптуватися до нових умов: скорочувати формати рецензій, активніше працювати в соцмережах, створювати відеоконтент.

Класичні журнали також змінюють стратегію. Наприклад, Rolling Stone запустив подкасти та відеорецензії, а NME активно інтегрує TikTok-контент у свою роботу.

Дмитро Артемчук

Найбожевільніше у творчості - це...

Віта Карі — американська художниця та популярна блогерка на платформі TikTok, відома під псевдонімом @vitakari. Вона має понад 1,1 мільйона підписників і більше 70 мільйонів вподобань на своїх відео. Її контент відрізняється від інших представників арт-спільноти своєю дивакуватістю та креативністю.

Кожен з роликів Віти починається однаково, із фрази: «The craziest thing... about being creative...», що означає — найбожевільніше у творчості це... І після цього дивує різними сюжетними поворотами свою аудиторію, така собі «обманка для глядача».

Найбільшу кількість переглядів Віта Карі збирає саме завдяки контенту, у якому друкує або малює один предмет на принтері, і заінтригована аудиторія намагається вгадати, що саме на відео є несправжнім. Одного разу блогерка ніби спокійно розтушовувала макіяж власною рукою на камеру, але, як виявилось, рука була зроблена з паперу.

Вона з легкістю може намалювати на собі картину, стати частиною живої інсталяції або навіть взаємодіяти з глядачами через інтерактивні елементи. Одним із таких елементів

став фліпбук — невеличка книжечка з малюнками, які при швидкому перегортанні створюють ефект анімації, тобто мультфільму. Використавши свої фото, Віта створила такий самий фліпбук, що змусило глядачів подумати, що це справжнє відео, а не просто швидке перегортання сторінок.

На просторах інтернету її можуть називати «людським мемом». Адже її контент — це поєднання мистецтва і розваг. Вона свідомо створює відео, які мають потенціал стати мемами, граючи з популярними форматами TikTok, але додаючи до них художню глибину. Щоб змусити глядача задуматись, вона створила арт-проект «Burger as Body», у якому вона використовує їжу як метафору для людського тіла, піднімаючи питання про споживання та самосприйняття.

Ще одна цікава серія відео — це «анти-естетика». Віта Карі грає з ідеєю того, що може вважатися красивим чи гармонійним у мистецтві та соцмережах. Вона навмисно використовує незручні рухи, незвичні кольорні рішення та експериментує з музикою, створюючи ефектну художню дисонансність.

Віта розширює межі звичного контенту, роблячи мистецтво доступним, інтерактивним і зрозумілим для масової аудиторії. Це приклад того, як можна поєднувати блогерство та мистецтво, створюючи унікальний контент, що виходить за рамки стандартного відеоформату. Її роботи надихають мільйони людей, а її творчий підхід до блогерства змінює саме уявлення про роль мистецтва у цифрову епоху.

Ольга Христосова

Фотостудія «Luna»

Дитяча фотостудія, де відбуваються фотосесії немовлят, відкрилася 4 вересня минулого року в місті Коростень за адресою вул. Небесної Сотні, 25/1. Кореспондентка нашої редакції поспілкувалася з власницею фотостудії «Luna» Альоною Калініченко. У бесіді вона розповіла, чому фотосесії новонароджених стали її покликанням, як виглядає ідеальний вік для зйомки, що таке напрям фотозйомки Newborn — фотографування дітей до 14 днів від дня народження, що надихає її на створення образів та чому фотосесія ніколи не повинна бути стресом для малюка та його батьків, а лише зворушливим спогадом для всієї родини. Фото можна подивитися в Instagram @newborn.photo.alynka

- Як почалася Ваша історія у фотографії? Чому саме Newborn?

- Зацікавлення фотографією з'явилося ще у шкільні роки. У мене був маленький цифровий фотоапарат, який усі називали «мільницею». Я фотографувала своїх однокласників і продавала їм знімки — перші, на той час, легкі гроші й стали для мене мотивацією розвиватися у цьому напрямку. Напряму Newborn я обрала, тому що ця ніша в Коростені була не зайнята. Все досить просто: зйомка новонароджених — це недешеве задоволення, але люблячі батьки ніколи не економлять на своїх дітях.

- Як виникла ідея створити власну фотостудію?

- Я давно мріяла про свій куточок — власну фотостудію. Для фотосесій новонароджених та діточок у рік потрібно багато реквізиту. Тому з часом моя однокімнатна квартира перетворилася на склад дитячого декору та образів. Приміщення для студії знайшлося зовсім випадково — це точно був знак долі, що варто рухатися далі в цьому напрямку.

- Чому Ви обрали назву «Luna»?

Що вона означає для Вас?

- Назва «Luna» з'явилася не випадково. Моя сестра в дитинстві не могла вимовити моє ім'я, тому називала мене Луна — так і народилася назва студії.

- Яка частина студійної роботи для Вас найцікавіша — зйомка, планування, робота з декором чи щось інше?

- Найцікавіше в Newborn зйомці, це коли дитинка міцно спить і лежить в образі оленятка чи зайчика. Я вкладаю в її долоньку маленьку іграшку, в цей момент дитина стає дуже милою.

- Чи є у Вас улюблені фотографії або джерела натхнення?

- Мене надихають закордонні дитячі фотографії. Я постійно слідкую за їх роботою, зберігаю ідеї.

- Як Ви знаходите підхід до немовлят і дітей різного віку?

- Кожен малюк — індивідуальний. В новонародженого вже проявляється власний характер: хтось спокійний і терплячий, а хтось — більш активний. До кожної дитини потрібен індивідуальний підхід. Було таке, що одна з моделей - дитинка у рік - була

дуже неспокійною, постійно плакала, тож ми перенесли зйомку на інший день без жодних фінансових втрат для батьків — я їх чудово розумію. Фотосесія не повинна бути джерелом стресу.

- Який вік вважається ідеальним для проведення фотосесії в стилі Newborn і чому саме цей період є найкращим?

- Вік до двох тижнів вважається ідеальним для проведення зйомки новонародженого. В першу чергу, в цей період дитині комфортно в класичних позуваннях, зокрема «як у мамі у животик». Окрім того, в цей період найміцніший сон у малюка. До 30 днів також такі зйомки можливі, якщо дитинка не крупна, але найкращим періодом вважаються вік від 5 до 14 днів. Так важливо запам'ятати цей емоційний період, зробити кадри з щасливими батьками, старшими братами та сестрами, закарбувати перший пушок на спинці і вухах, ще не підстрижені нігтики і таку прекрасну, первозданну красу малюка. Цей час ніколи не повториться.

- Які у Вас плани на майбутнє

для студії та Вашого бренду?

- Планую створити ще кілька фотозон для діток на їх перший рік, а також закупити реквізит для зйомок старших дітей. У майбутньому мрію

про більше приміщення для фотостудії, щоб розширити можливості та покращити комфорт для клієнтів.

Вікторія Калініченко

Незаконні забудови — одвічна проблема Житомира

Житомир змінюється. Місто зростає, на мапі з'являються нові житлові комплекси, офіси, паркінги. Але разом з модернізацією приходить і тінь — незаконні забудови. У Житомирі ця проблема залишається актуальною, викликаючи занепокоєння серед мешканців та громадських активістів. Попри спроби місцевої влади контролювати ситуацію, випадки самовільного будівництва та порушення містобудівних норм продовжують зростати.

Але щоб краще зрозуміти масштаб проблеми, варто звернутися до конкретних прикладів. За останні роки в Житомирі сталося чимало випадків, які викликали суспільний резонанс — саме вони ілюструють, як безконтрольна забудова проникає у тканину міста.

Наприклад, нещодавнім випадком такого безконтрольного будівництва став скандал навколо житлового комплексу «Панорама» на вулиці Героїв Десантників. Історія цієї забудови викликала обурення містян і породила низку питань — передусім про законність дій забудовника. У березні цього року мешканці мікрорайону на вул. Героїв Десантників вийшли на протест. Приводом стало розширення забудови ЖК «Панорама», що загрожує знищенням дитячого майданчика та прибудинкової території. Попри численні звернення мешканців, місцева влада не надала чіткої відповіді щодо правомірності дій забудовника, а перевірка ДАБІ так і не була проведена. Ситуація залишається невизначеною, а мешканці — без гарантій на збереження свого простору.

Одним з не єдина проблема, що загострилась у цьому мікрорайоні. Лише за рік до цього в сусідній зоні на тій самій вулиці сталася масштабна вирубка дерев — теж заради чергової багатоповерхівки. Йдеться про історію з вирубкою понад 170 дерев. Мешканці обурені — знищення

зеленої зони відбулося без належного обговорення. Екологи та активісти назвали таке рішення варварським, вказуючи на відсутність екологічної оцінки й нехтування думкою громади. Цей випадок показав, що зелені зони в Житомирі часто поступаються інтересам забудовників, навіть за умов спротиву громади.

А в історичному центрі Житомира продовжує розгортатися ще один затяжний конфлікт, цього разу навколо ЖК «Шодуар». І хоча забудова триває вже не перший рік, у 2024-му проблема набула нового звучання. Мешканці знову звернулись до міської ради зі скаргами на нічні будівельні роботи, порушення тиші у вихідні, незаконні зміни до проекту, однак забудовник продовжив роботи. Проблема «Шодуара» стала символом того, як великі проекти можуть ігнорувати думку громади й перетворити центральну частину Житомира на зону конфлікту.

Та незаконне будівництво не завжди супроводжується багаторічним конфліктом — інколи воно починається тихо і майже безслідно. Так сталося із проектом на вулиці Грушевського, де забудовник навіть не подав необхідних дозвільних документів, але все одно почав реалізацію проекту. У грудні 2024 року стало відомо, що за цією адресою планується зведення 9-поверхового будинку на 176 квартир. Проте жодного дозвільного

документа зареєстровано не було. Департамент містобудування ініціював перевірку, але станом на квітень 2025-го будівельні роботи вже ведуться. Хто і коли встиг «узаконити» — залишається таємницею.

Якщо у попередньому випадку йшлося про будівельну бездіяльність і бюрократичну тишу, то наступна історія яскраво демонструє, як незаконна забудова може бути напругою пов'язана з владою. Мова йде про ділянку на вулиці Хлібній — у самому центрі міста, де самочинне будівництво вів чинний депутат міськради. Цей випадок став лакмусовим папірцем для проблеми самобудів у центрі Житомира. Депутат міськради звів павільйон біля Житнього ринку, незважаючи на судову заборону. Прокуратура подала позов, але будівництво не зупинене. Суд наклав арешт на землю — проте споруда залишилася. Виникає логічне запитання: хто в місті дійсно має владу?

З усіх цих історій стає очевидним: ідеться не про поодинокі випадки, а про відпрацьовану модель, за якою працюють багато забудовників. Але чому така ситуація взагалі можлива у місті, яке має містобудівні регламенти, контролюючі органи та громаду?

Однією з головних причин є відсутність реального покарання. Забудовники, які порушують закон, часто уникають відповідальності або ж відбуваються символічними штрафами.

Це формує атмосферу безкарності, яка підштовхує інших діяти так само.

До цього додається толерантність влади до порушень — компроміси з великим бізнесом, небажання йти на відкриті конфлікти із впливовими особами або депутатами. У результаті місто не виступає захисником громадського інтересу, а радше спостерігачем процесу.

Нарешті, третім фактором є майже повна відсутність прозорості в містобудівній політиці: ухвалення рішень без консультацій з громадою, непрозорі сесії та недостатній рівень публічності документації створюють сприятливий ґрунт для маніпуляцій. Усе це разом призводить до втрати довіри до системи.

Утім, на фоні масштабної критики, що лунає з боку громади та медіа, варто також подивитись, як на ці процеси реагує влада. Чи дійсно контролюючі органи намагаються зупинити хаос, чи їхня діяльність залишається суто формальною?

Міська влада Житомира періодично реагує на найбільш резонансні випадки самовільного будівництва, однак її дії здебільшого мають точковий і запізнілий характер. Так, у грудні 2023 року Житомирська міська рада оголосила про створення депутатської комісії для вивчення ситуації довкола забудови на вул. Хлібна, 16, де громада вимагала припинити будівництво без погоджень.

Це рішення було ухвалене після колективного звернення мешканців та резонансу в медіа.

Водночас, у випадку з будівництвом ЖК «Грушевського, 11», яке розпочалося у 2025 році без дозвільних документів, офіційна позиція влади виглядає пасивною: управління містобудування заявило, що проведе перевірку лише за наявності погодження з міністерства, при цьому сам процес — суто документальний і не зупиняє будівельні роботи.

Складається враження, що влада діє лише тоді, коли ситуація набуває публічного розголосу або тиску з боку громади.

Що далі? І навіть попри задекларовані зусилля з боку міської ради та наглядових структур, результати залишаються вкрай обмеженими. Тому ключове питання залишається відкритим: що далі? Як можна зупинити цей процес і повернути Житомиру просторову справедливість?

Житомиру потрібен новий підхід до містобудування. Правила мають бути єдині для всіх — від інвестора до пересічного жителя. Прозорість, електронні реєстри, обов'язкові громадські обговорення, незалежні перевірки й політична воля — єдиний шлях до впорядкованого простору. Або місто поверне собі контроль, або хаос стане новою нормою.

Олександра Супруненко

Фотографія без меж: від хобі до кар'єри

Фотографія — це не просто мистецтво, а магія, яка перетворює звичайний момент на вічність. Кожен знімок зберігає частинку нашого світу, відображаючи особисте бачення і допомагаючи створювати унікальні історії. Але чи може фотографія стати чимось більшим, ніж просто хобі? У Житомирі — безумовно.

Фотогурток «Мистецтво фотографії», який активно працює з 1989 року при Центрі творчості дітей та молоді, став стартом для десятків юних фотографів. Його керівник

— Леонід Шевчук, фотограф із понад 36-річним досвідом. Понад 1500 житомир'ян уже пройшли навчання в нього.

У середньому гурток відвідує

близько 50 учасників. Тут вивчають не лише технічні основи, а й формують вміння бачити кадр, працювати зі світлом, експозицією, кольором. Практика — основа навчання:

робота у студії, вуличні фотосесії, власні проекти, пленери.

«Ми дослідили ледь не кожен куточок Житомира — фотографували на вулицях, у дворах, біля річки, на дахах, в найнеочікуваніших локаціях. Для нас це не просто місто — це натхнення», — зазначає Леонід Шевчук.

Гуртківці щороку перемагають у конкурсах, беруть участь у грантах, влаштовують виставки. Це можливість не лише показати свої вміння, а й реалізувати ідеї, навчитися командній роботі та організації культурних заходів.

Олександра, одна з випускниць гуртка, яка зараз працює в пресслужбі та навчається на журналіста, згадує: «Спочатку я навіть не думала, що фотографія стане моєю професією,

але тепер це невід'ємна частина мого життя».

Фотогурток «Мистецтво фотографії» — це не просто місце, де навчають основам фотомистецтва, а й спільнота людей, які підтримують одне одного, обмінюються ідеями й разом розвиваються. Тут кожен може не тільки знайти нові знання, а й отримати натхнення, завести нових друзів і однодумців.

«Ми чекаємо на активну та зацікавлену молодь — тих, кому справді подобається фотографія, хто хоче пов'язати з нею життя або просто вдосконалити свої навички. Більше інформації та наших фото можна знайти на нашій сторінці у Facebook», — додає Леонід Шевчук.

Олександра Благоднюк

Нова епоха новин у Житомирі

У сучасному світі соціальні мережі докорінно змінили споживання новин. Вони стали основним джерелом інформації для мільйонів, дозволяючи користувачам не тільки читати, а й створювати новини. Це сприяє активній участі аудиторії в інформаційному процесі, а також формує нову, децентралізовану екосистему без жорсткої цензури традиційних медіа.

Глобальність і швидкість — головні переваги соцмереж. Інформація поширюється миттєво, що особливо важливо під час криз чи надзвичайних ситуацій. Проте це створює ризики — фейки, дезінформація, мова ворожнечі. Саме тому критичне мислення та медіаграмотність стали незамінними навичками сучасного користувача.

Ще одна риса — мультиформатність. Текст, фото, відео, прямі ефіри — усе це дозволяє подати новини в доступному й привабливому форматі для різних вікових груп. Водночас журналістика стикається з викликом: як зробити контент не лише цікавим,

а й правдивим?

На регіональному рівні житомирська журналістика активно адаптується до цифрової доби. Медіа як «Житомир.info», «20 хвилин», телеграм-канали, фейсбук-спільноти на кшталт «Типовий Житомир» використовують соцмережі для поширення новин, взаємодії з аудиторією та підвищення впливу.

Особливо під час повномасштабної війни соцмережі стали інструментом швидкої комунікації. Telegram-канали в Житомирі регулярно повідомляють про повітряні тривоги, відключення світла, волонтерські ініціативи. Водночас,

регіональні ЗМІ стикаються з проблемами — відсутність модерації, поширення неперевіреної інформації та нестача ресурсів для глибокої перевірки фактів.

Соціальні мережі стали потужним інструментом у руках журналістів і громадян. Вони трансформували медіапростір — як загальнонаціональний, так і житомирський. Проте свобода інформації потребує відповідальності, а майбутнє якісної журналістики — у балансі між швидкістю, правдивістю та етичністю контенту.

Дарина Весельська

«Крок Вперед» - портал для початку нового життя

Війна змусила мільйони українців залишити свої домівки та шукати нові місця для життя в Україні або за її межами. У таких умовах кожен, хто переїжджає до незнайомого місця, стикається з численними викликами: де знайти житло, як влаштувати дітей до школи, як відновити документи або отримати необхідну соціальну допомогу. Саме для покращення адаптації внутрішньо переміщених осіб в Україні був створений інформаційний ресурс «Крок Вперед», доступний за посиланням <https://krok-vpered-1.webnode.com.ua/>.

«Крок Вперед» — це онлайн-платформа, спеціально розроблена для надання корисної інформації та допомоги переселенцям в адаптації на новому місці. Сайт об'єднує найактуальніші відомості про доступні послуги, програми підтримки та способи вирішення нагальних питань, з якими стикаються переміщені особи. Важливість цього ресурсу важко переоцінити, адже він дозволяє переселенцям швидко знайти інформацію, яка допоможе їм інтегруватися в нові громади.

Сайт має зручну структуру, що дозволяє користувачам легко орієнтуватися та швидко знаходити потрібну інформацію.

Одна з перших проблем, з якою стикаються переселенці, — пошук тимчасового або постійного житла. «Крок Вперед» надає інформацію про доступні варіанти проживання, які пропонують місцеві громади, благодійні організації та урядові програми. Тут зібрані корисні посилання та поради, як отримати житло в різних регіонах України.

Розділ для тих, кому в умовах війни особливо важливо зберігати фізичне та психологічне здоров'я. Сайт пропонує інформацію про контакти гарячих ліній психологічної підтримки, а також поради щодо збереження ментального здоров'я в стресових умовах.

Онлайн-платформа також містить перелік волонтерських та благодійних організацій, які активно допомагають переселенцям. Тут зібрані контакти та опис діяльності найбільших фондів, які можна залучити для підтримки або з якими можна співпрацювати.

Одна з головних переваг сайту «Крок Вперед» — його доступність. Кожен може скористатися ресурсом безкоштовно, і завдяки зручній структурі потрібну інформацію можна знайти всього за кілька кліків. Контент регулярно оновлюється, щоб забезпечити переселенців тільки актуальною та перевіреною інформацією.

Ресурс є прикладом того, як сучасні технології можуть сприяти згуртованості суспільства та допомогти людям знову відчувати себе вдома, навіть на новому місці.

Дарина Левкович

Косметика для чутливої шкіри

Вибір косметики для чутливої шкіри є важливим аспектом у сучасній б'юті-індустрії. Така шкіра потребує особливого догляду, оскільки вона часто подразнюється, може виникнути алергія або сухість. Тому при виборі косметики потрібно враховувати особливості шкіри, щоб обрати найбезпечніші та найефективніші косметичні засоби.

При виборі косметики для чутливої шкіри важливо звертати увагу на склад продукту. Така шкіра може реагувати на агресивні хімічні компоненти, тому слід уникати засобів з спиртом, синтетичними ароматизаторами, барвниками, парабенами, сульфатами та іншими консервантами, що можуть викликати подразнення. Краще вибирати косметику з натуральними інгредієнтами, такими як алое вера, ромашка, лаванда чи гліцерин, які мають заспокійливу дію та підтримують природний баланс шкіри.

Для чутливої шкіри краще вибирати легкі креми, гелі та лосьйони з водно-ліпідною текстурою, які швидко всмоктуються, зберігають вологу та не викликають подразнень або закупорювання пор. У такий же спосіб важливо вибирати м'які засоби для очищення, які не пересушують шкіру. Міцелярна вода, гелі та пінки без сульфатів та спирту добре очищують шкіру, не порушуючи її баланс та не спричиняючи роздратування. Якщо шкіра схильна до алергій, варто вибирати косметику, протестовану

дерматологами для чутливої шкіри. Такі продукти мають мінімум інгредієнтів та часто гіпоалергенні.

Таким чином, вибір косметики для чутливої шкіри потребує уваги до складу продуктів. Важливо обирати засоби з натуральними інгредієнтами, без агресивних компонентів, щоб уникнути подразнень та алергій. Правильний вибір допоможе зберегти здоров'я шкіри та забезпечити їй комфортний догляд.

Вікторія Микитенко

Мобільна безпека

Мобільні пристрої зберігають безліч особистих даних, фінансову інформацію та різні важливі документи. Однак, через постійні оновлення гаджетів, кіберзлочинці також використовують нові методи для розробки шкідливого програмного забезпечення, аби отримати доступ до наших даних.

Наприклад, викрадають особисті дані, надсилають SMS-повідомлення з платних номерів або використовують пристрій для DOS-атак. Також можуть використовувати популярний метод шахрайства «фішинг», метою якого є надсилання підроблених повідомлень або електронних листів, щоб виманити особисту інформацію, таку як паролі або дані банківських карток. Підключення до публічних мереж Wi-Fi може бути також небезпечним для наших смартфонів, адже такі мережі можуть зробити пристрій вразливим до перехоплення даних. Ще одною небезпечною дією є завантаження програм з ненадійних джерел, адже це може призвести до зараження пристрою шкідливим програмним забезпеченням. Все це може нашкодити мобільним пристроям та нашим даним.

Щоб захистити свій смартфон від злочинців, слід прислухатись до деяких порад.

1. Встановіть антивірусне програмне забезпечення. Це допоможе захистити свій пристрій

від вірусів та шкідливого програмного забезпечення.

2. Оновлюйте операційну систему та програми на телефоні, щоб виправити вразливості безпеки.

3. Встановіть складний пароль для блокування екрана та використовуйте різні паролі для різних облікових записів. Іноді незручно мати мільйон паролів, але це набагато збільшить шанси для безпеки пристрою.

4. Будьте обережні з публічними Wi-Fi мережами. Для цього використовуйте VPN при підключенні, щоб захистити свої дані.

5. Не відкривайте посилання в повідомленнях або електронних листах від невідомих відправників, адже це може бути одна зі схем шахраїв.

6. Увімкніть функцію «Знайти мій пристрій», щоб мати можливість віддалено заблокувати або стерти дані з пристрою в разі його втрати або крадіжки.

Будьте пильні та дотримуйтесь таких простих порад, адже іноді можна не здогадатись, наскільки шахраї можуть бути поруч. Піклуйтесь про безпеку свого мобільного пристрою, адже це захистить всі ваші важливі дані.

Ольга Синюк

Вплив трендсеттерів на самооцінку молоді

Сучасна молодь не уявляє своє життя без соціальних мереж, а інфлюенсери й трендсеттери стали важливими героями їхнього цифрового світу. Вони формують уявлення про стиль, красу та зовнішність, що може мати як позитивний, так і негативний вплив на самооцінку. Від вражаючого натхнення до комплексу неповноцінності — трендсеттери можуть бути і джерелом сили, і джерелом стресу. Тому давайте розберемось, як насправді соціальні мережі впливають на наше сприйняття себе.

Сьогодні багато трендсеттерів популяризують ідеї бодіпозитиву, запроваджуючи концепцію «любити своє тіло таким, яким воно є». Цей рух активно просувають блогери, закликаючи не порівнювати себе з іншими, а приймати свої недосконалості. Ідеї бодіпозитиву допомагають молоді почуватися прийнятою та підтриманою, знижуючи психологічний тиск суспільних стандартів краси.

Трендсеттери також надихають молодь на вираження своєї індивідуальності через стиль та зовнішність. Вони показують, що бути собою — це не лише нормально, а й круто. Блогери, які експериментують з макіяжем, стилем чи втілюють нестандартні образи, демонструють, як можна бути впевненим у собі, не відповідаючи загальноприйнятим стандартам і не боячися проявляти свою креативність. Такий підхід допомагає багатьом підліткам знайти свій стиль і почати цінувати свою унікальність.

Незважаючи на позитивні зміни, багато трендсеттерів продовжують поширювати ідеалізовані образи. Краса, часто відретушована в фотошопі, недосяжні фізичні стандарти та ідеальні фігури створюють у молоді відчуття меншовартості. Порівняння себе з цими образами може спричинити негативне ставлення до свого тіла і невдоволення

зовнішністю. Це особливо стосується підлітків, чия самооцінка ще формується.

Невтішні тенденції з'являються й через рекламу, де трендсеттери просувають «чарівні» дієти чи косметичні процедури. Вони часто пропонують швидкі рішення для досягнення ідеального вигляду. Це може викликати у молоді бажання слідувати модним трендам, не замислюючись про наслідки для здоров'я та психічного стану. Вони починають прагнути до стандартів, які в реальності можуть бути не тільки недосяжними, але й шкідливими.

Тому важливо навчати молодь медіаграмотності та критично ставитися до того, що вони бачать у соціальних мережах. Медіаграмотність дозволяє розуміти, що більшість фотографій і відео, які ми бачимо, є відредагованими або створеними для певного іміджу. Визнання цього допомагає зменшити психологічний тиск і уникнути постійного порівняння себе з ідеалізованими образами.

Також трендсеттери повинні розуміти свою відповідальність за те, як вони впливають на молодь. Багато з них уже почали відкрито ділитися своїми реальними фото без ретуші, показуючи, що за кожним ідеальним фото стоїть реальне життя з труднощами. Це сприяє

формуванню більш здорового уявлення про красу, яке не обмежується лише фізичними стандартами.

Отже, вплив трендсеттерів на самооцінку молоді має надзвичайну силу. З одного боку, вони можуть мотивувати до самоприйняття та впевненості, але з іншого — поширювати нереалістичні стандарти

краси, що може викликати комплекси та незадоволення собою. Для того, щоб максимізувати позитивний вплив, важливо розвивати критичне мислення і пам'ятати, що справжня краса — це прийняття себе.

Олександра Сич

Як не втратити правду в потоці фейків

Психологічні аспекти маркетингу в б'юті-сфері

Соціальні мережі кардинально змінили спосіб споживання новин. Кожен споживач може поширювати інформацію, часто без перевірки. Це сприяє зростанню фейків — навісній неправді для маніпуляцій. Алгоритми соцмереж просувають емоційний, а не достовірний контент, що загрожує професійній журналістиці.

Журналісти змушені змагатися зі швидкістю поширення дезінформації, іноді втрачаючи довіру, коли поширюють неперевірені факти. Щоб зберегти репутацію, вони посилюють фактчекінг і співпрацюють з незалежними перевіряльниками. Але цього недостатньо — потрібно також підвищувати медіаграмотність серед населення. Соцмережі створили конкуренцію для медіа. Блогери і користувачі публікують новини швидше ніж медіа, хоча не завжди точно. Щоб залишатися актуальними, журналісти експериментують з форматами: відео,

прямі ефіри, інфографіка. Алгоритми визначають, який контент побачить аудиторія. У фаворі — сенсації та емоції, аналітика — у тіні. Через це ЗМІ часто жертвують глибиною заради охоплення. Це призводить до зниження стандартів: зменшується кількість розслідувань, зростає кількість поверхневих матеріалів. Рекламу і кліки починають диктувати теми. Наслідок — падіння довіри до медіа. Попри це журналістика ще може утримати свою роль, якщо повернеться до основ: правдивість, об'єктивність і відповідальність перед суспільством. Можемо навести як приклад місцеве медіа, як-от Житомир.info, яке активно бореться з фейками, співпрацює з перевіреними джерелами. Водночас змагається з телеграм-каналами і блогерами, які часто публікують інформацію швидко, але не завжди точно. Деякі редакції, такі як Суспільне Житомир і Житомир.today, змінюють підходи: створюють короткі відео, змішані формати та аналітику із посиланням на повну версію. Це дозволяє залишатися видимими в соцмережах, не втрачаючи якості. Журналістика має шанси вистояти в епоху соцмереж, якщо зможе адаптуватися, не втративши головної мети — доносити правду.

Дарина Весельська

Б'юті-індустрія, зокрема сфера бровістики, є надзвичайно конкурентоспроможною. Щоб виділитися серед інших майстрів, недостатньо просто володіти технікою. Важливу роль відіграє психологічний аспект маркетингу, який дозволяє встановити емоційний зв'язок з клієнтом, підвищити лояльність та стимулювати повторні візити.

Основні психологічні аспекти маркетингу в б'юті-сфері є: — почуття краси та впевненості. Основна потреба клієнта – відчувати себе красивим і впевненим у собі. Маркетинг в б'юті-сфері має підкреслювати саме ці почуття. — довіра. Клієнт повинен довіряти майстру та його професіоналізму. Це досягається через демонстрацію кваліфікації, використання якісних матеріалів та позитивні відгуки. — індивідуальний підхід. Кожен клієнт унікальний, тому важливо надавати персоналізований сервіс. — емоційний зв'язок. Створення емоційного зв'язку з клієнтом дозволяє перетворити одноразовий візит на довготривалу співпрацю. Психологічні прийоми в маркетингу бровіста: — візуальний контент. Якісні фотографії «до і після» процедури, відеоуроки, сторіс з життя салону – все це створює бажаний образ і спонукає до дії. — соціальні докази. Відгуки клієнтів, рекомендації друзів, відзнаки та сертифікати – все це підвищує довіру до майстра. — дефіцит. Обмежені пропозиції, акції на певний період часу створюють відчуття нестачі, спонукаючи до швидкої покупки. — взаємність. Безкоштовні консультації, подарунки, бонуси – все це створює відчуття боргу і спонукає клієнтів віддячити. — симпатія. Приємна атмосфера в

салоні, доброзичливе спілкування з майстром – все це сприяє створенню позитивних емоцій. Як психологічні аспекти впливають на вибір клієнта? Гіпотези: Клієнти обирають бровіста, який створює атмосферу довіри та комфорту. Якісний візуальний контент значно впливає на рішення клієнта. Індивідуальний підхід підвищує лояльність клієнтів. Методи дослідження: Анкетування. Збір інформації про мотивацію клієнтів при виборі бровіста. Спостереження. Аналіз поведінки клієнтів в салоні. Аналіз відгуків. Виявлення основних критеріїв, за якими клієнти

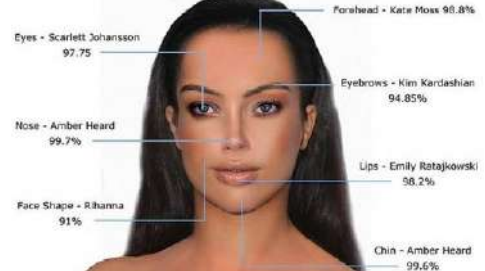
оцінюють роботу бровіста. Очікувані результати: Підтвердження гіпотез про важливість довіри, візуального контенту та індивідуального підходу. Виявлення додаткових психологічних факторів, що впливають на вибір клієнта. Розробка рекомендацій для підвищення ефективності маркетингових заходів в б'юті-сфері. Психологічні аспекти маркетингу відіграють ключову роль у успіху бровіста. Розуміння потреб і мотивації клієнтів, створення атмосфери довіри та комфорту, використання ефективних маркетингових інструментів – все це дозволяє не тільки залучити нових клієнтів, але й перетворити їх на постійних.

Анастасія Ткачук

Як інфлюенсери створюють ідеали зовнішності серед молоді?

У сучасному світі соціальні мережі стали головним джерелом інформації для молодого покоління. Instagram, TikTok, YouTube та інші платформи не лише розважають, а й визначають нові тренди, особливо у сфері краси та моди. Головну роль у цьому відіграють трендсеттери – лідери думок, які першими випробовують новинки та задають напрям розвитку естетичних норм. Як саме вони впливають на молодь і як формують стандарти краси?

Інфлюенсери – це більше, ніж просто блогери. Вони стають законодавцями моди та краси, демонструючи своє бачення ідеального зовнішнього вигляду. Через соціальні мережі вони популяризують певні риси обличчя, форми тіла, стилі макіяжу та зачісок. Інфлюенсери створюють образи, які молодь сприймає як еталон. Кожен їхній пост, відео чи сторіс може стати початком нової хвилі тренду. Завдяки вірусному поширенню контенту ці ідеали швидко укорінюються у свідомості аудиторії, формуючи її ставлення до краси. Одним із головних аспектів впливу трендсеттерів є формування сприйняття власної зовнішності. Молодь бачить ідеально оброблені фото та відео, де ретуш і фільтри створюють ілюзію бездоганної краси. Це може викликати порівняння та незадоволеність собою.

Часто трендсеттери пропагують певний «ідеальний» вигляд, який у реальному житті може бути недосяжним без пластичних операцій або значного редагування зображень. Через це молодь може відчувати тиск, що впливає на їхню самооцінку та психологічний стан. Попри можливі загрози, трендсеттери можуть мати і позитивний вплив. Деякі інфлюенсери популяризують натуральність, самоприйняття та бодіпозитив. Вони демонструють свою зовнішність без фільтрів, відкрито говорять про недоліки і закликають приймати себе такими, якими ми є. Крім того, деякі блогери руйнують стереотипи про красу, показуючи різноманітність зовнішності та пропонуючи альтернативу традиційним стандартам. Вони наголошують, що краса – це не лише зовнішній вигляд, а й внутрішня гармонія, впевненість у собі та здоровий спосіб життя. Трендсеттери відіграють важливу роль у формуванні стандартів краси серед молоді. Вони можуть як створювати нереалістичні очікування, так і популяризувати здорове ставлення до зовнішності. Молодь повинна вміти аналізувати інформацію, критично сприймати контент та розуміти, що справжня краса – у природності та самоприйнятті.

Олександра Сич

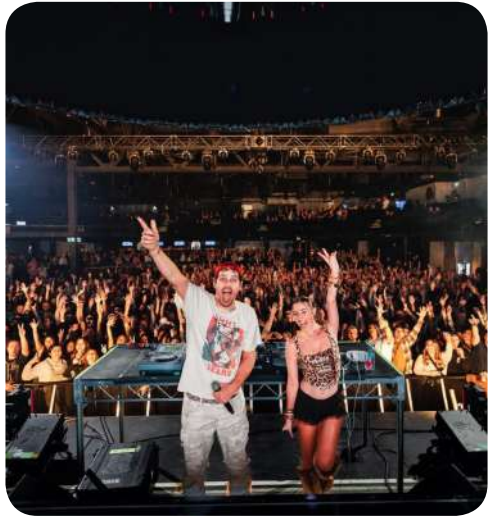
Музичне мистецтво як вірусний контент

У сучасному світі соціальних мереж блогери мають безліч інструментів для залучення аудиторії. Серед них виділяється дует креаторів Beachcrimes, що складається з музикантів Райана Макмана та Тіа Тіа. Вони експериментують із різними стилями, поєднуючи електроніку, хіп-хоп та інді-поп. Їм вдалося не лише створити унікальну музику, а й перетворити її на потужний засіб взаємодії зі своїми підписниками.

Одним із найпопулярніших треків дуету став «Elevator» (<https://youtu.be/6OmLcxAP09s?si=ohQlc1qK3Hh1JrCu>), який миттєво захопив увагу спільноти та надихнув на створення тисяч відео в TikTok. Beachcrimes стали авторами тренду, який підхопило безліч користувачів. Зокрема, популярним став формат відео, де друзі збираються на вечірку, заходять у ліфт, на кілька секунд завмирають у спокої, а потім знову починається шалене дійство. До речі, ця ідея походить від короткого музичного кліпу Райана Макмана та Тіа Тіа, в якому вони зображують незнайомців, що випадково опинилися разом у ліфті.

Головною перевагою Beachcrimes є інтерактивний підхід до контенту. Вони активно взаємодіють зі своїми підписниками, використовуючи трендові формати: челенджі, ремікси та дуети. Це дозволяє слухачам відчувати себе частиною творчого процесу та безпосередньо брати участь у створенні музичного мистецтва.

Ще однією унікальною особливістю Beachcrimes є їхній процес створення треків. Вони часто використовують імпровізаційний підхід: загадують один одному слова чи біти, і таким чином у процесі гри народжуються текст і мелодія. Особливо цікаво було спостерігати за створенням треку «Biblioteca» (<https://youtu.be/wmMEDa98oVY?si=OhZeFvOgYJ5QYWZs>), адже, як з'ясувалося, навіть дивні звуки можуть стати

яскравою фішкою та допомогти розробити вірусний хіт, що надовго застрягає в голові. Beachcrimes демонструють, що музика може бути не лише слуховим, а й інтерактивним мистецтвом. Їхній підхід доводить, що блогерство та музика можуть існувати в симбіозі, створюючи унікальний контент, який не просто розважає, а й надихає мільйони людей по всьому світу.

Ольга Христовова